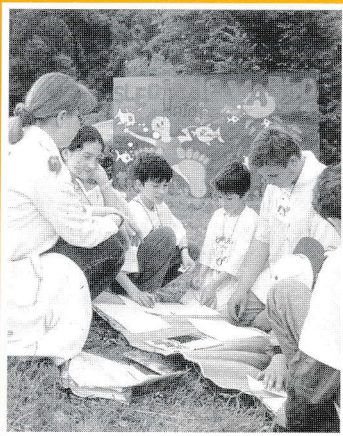

Salezijanski vestnik

TRIDESET LET V ŽELIMLJEM **KODELJEVO**
ZA OBLJUBE MLADIH SALEZIJANČEV
ALBANIJA **NOVE OBLIKE REVŠČINE**
TEDNI SMD **BUS VESELJA** **PROGRAMI**

MLADI ANIMATORJI Z OTROKI
NA ČARNEM JEZERU 1997

SALEZIJANSKI VESTNIK 6/97
Glasilo za salezijansko družino
Izdaja Salezijanski inšpektorat
v Ljubljani

ISSN 0353-0477

Uprava: SALEZIJANCI
Ljubljana - Rakovnik

Ureja uredniški odbor
Glavni urednik: Janez POTOČNIK
Odgovarja: dr. Alojzij S. Snoj
Lektorira: Stanislav Duh
Opremil: Bojan Klančar
Tisk: Tiskarna Ljubljana

Naslov:
SALEZIJANSKI VESTNIK
RAKOVNIŠKA 6
p.p. 2404
1001 LJUBLJANA

Na podlagi mnenja Ministrstva za kulturo Salezijanski vestnik šteje med publikacije, za katere se plačuje 5% davek od prometa proizvodov. Št.: 415-107/92 mb z dne 12.5.1992.

Salezijanski vestnik je ustanovil sv. Janez Bosko leta 1877. V slovenskem jeziku izhaja od leta 1904. Po svetu izhaja v 40 izdajah in v 19 jezikih (letna naklada je preko 10 milijonov izvodov).

Po zamisli ustanovitelja je Vestnik vez med člani salezijanske družine. Izhaja šestkrat letno. Obvešča o življenju salezijanske družine doma in po svetu ter posreduje don Boskovo vzgojno izkušnjo. Vestnik je don Boskov dar vsakomur, ki ga želi, torej zastoj. Hvaležni pa smo za vsak dar, ki nam pomaga pri kritju stroškov tiskanja.

Urednik vam

Jesen prinaša svoje sadove v vrtovih in na poljih.

Prinaša pa tudi duhovne sadove v našo salezijansko družino: 8. septembra smo bili v salezijanski družbi obdarjeni s sedmimi mladimi salezijanci, ki so naredili prve zaobljube. Tri tedne pozneje sta dva bogoslovca obljubila večno zvestobo v salezijanski družbi. V dnevih, ko nastaja ta številka Vestnika, pa se je šestnajst mladih in odraslih z obljubo zavezalo, da hočejo kot don Boskovi sotrudniki živeti evangelij v šoli svetega Janeza Boska.

Spomladi napovedovana in za mnoge kar neverjetna ali celo "nora" zamisel o Busu veselja je postala resničnost. Tudi dožidek stavbe v Želimljem, ki je spomladi komaj prilezel iz zemlje, dobiva veličastno podobo, tako od zunaj kot od znotraj, kjer je sicer še ogromno dela (in tudi ogromno stroškov).

Kako ne bi peli pesmi zahvale Gospodu za tako žlahtne sadove!

Občudujemo misijonski zagon naših treh indijskih misijonarjev, obenem pa srečujemo mlade Afričane Ba stella, ki nas nagovarjajo s svojo pesmijo.

In kdor se še ni srečal s fatimsko Gospo, bo to gotovo doživel v naslednjih dneh in tednih. Vse do božiča bo med nami v Sloveniji. Doživljamo, kako opravlja fatimska Gospa veličasten misijon v pripravi na leto 2000.

Te dni obiskujemo tudi grobove svojih rajnih. Naj ne bo to zgolj neka navada, naj bo molitev in zahvala in spomin, čeprav morda včasih boleč. Mnogi se te dni ozirajo samo nazaj - kristjani pa se oziramo predvsem naprej, navzgor, v nebo.

Podobno v teh dneh razmišljam tudi salezijanci.

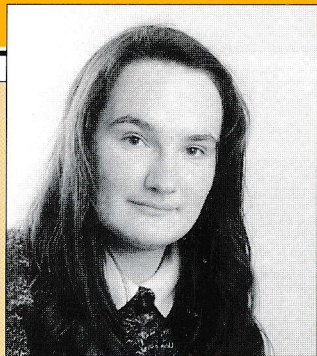
Sredi novembra bo dopolnjenih 75 let življenja slovenske salezijanske inšpektorije. Spominjamo se prehojene poti in se zanj zahvaljujemo: bila je cvetoča in tudi boleča; predvsem pa se oziramo naprej - kaj neki Bog, kaj slovensko ljudstvo in mladi v tem trenutku in v novem četrtsotletju in v novem tisočletju pričakujejo od nas?

Združimo se v molitvi, iskanju in delovanju.

Naj bo adventni čas čas milosti, čas veselega pričakovanja - saj je Gospod vendarle z nami in bo ostal z nami.

Lep pozdrav vsem!

Janez Potočnik

"Obljubljam, da..."

"Torej, kdo bo pripravil igre, banse, skeče ...?"

Tišina.

"Pa saj ni tako težko. Vzameš knjigo Igrajmo se in izbereš igre, ki se ti zdijo primerne ... Po drugi strani pa, saj vsak pozna nekaj iger, nekaj skečov ... Napiši jih, tako da ne bomo spet pol ure gledali v zrak, potem pa ..."

"OK, bom jaz," se oglasi nekdo po nekaj minutah moreče tišine.

In že zapisujem: igre, skeči: ...

"Da me ne bi slučajno zapisala!"

"Ampak ..."

"Ne, če me boš zapisala, ti bom list strgal ven!"

"Dobro, ne bom te zapisala. Ampak če si že rekel, da boš pripravil to, ali ni potem vseeno, če te še zapišem?"

"Ne!"

Kolikokrat smo v takih in podobnih položajih, ko poslušamo ali pa sami govorimo: "Ni problema. Saj veš, da bom to naredil, da bom prišel ..." "Obljubiš?" "Hm ... Saj veš ..." In kar takoj imamo tisoč in en izgovor. In ko je treba kaj napisati, podpisati, potem se vsa naša dobra volja v trenutku razblini.

Zares je velika razlika med "reči" in "obljubiti", kajti če kaj obljubim, potem mi vest ne da miru, in prav je tako. **Ko kaj obljubim, sem na preizkušnji; najprej sam pred sabo, nato pred ljudmi in konec koncev pred Bogom.** In ni lahko. Tako malo je potrebno, da mi spodleti, in potem ...

Kot mlada don Boskova sotrudnica obljubljam, da bom živela evangelij v don Boskovi šoli; obljubljam zvestobo Kristusu, življenje v salezijanskem duhu, zvestobo mladim ... Živela bi rada življenje, vredno kristjana, in življenje s pridihom don Boskove duhovnosti. Dejansko ne obljubljam veliko in gotovo nič pretresljivega; nič, kar bi na zunaj spremenilo moje življenje, in vendar ... Dajem obljubo Bogu in sebi in izrekam svoj "da" za celo življenje.

Ta "da" izrekam z veseljem. Ne zato, ker bi videla v prihodnost in vedela, da mi bo uspelo do zadnje besede izpolniti to, kar obljubljam, tudi ne zato, ker bi verjela sama vase ... Izrekam ga, ker čutim, da je to del mojega poslanstva, del načrta, ki ga je Bog "napisal" zame, še preden me je poklical v življenje. Izrekam ga zato, ker s tem dajem svojemu življenju neko polnost in kvaliteto, ker čutim, da sem s tem za korak bliže Bogu in večni sreči. Svoj "da" upam izreči predvsem zato, ker me obljuba navdaja z velikim upanjem in zaupanjem v Boga.

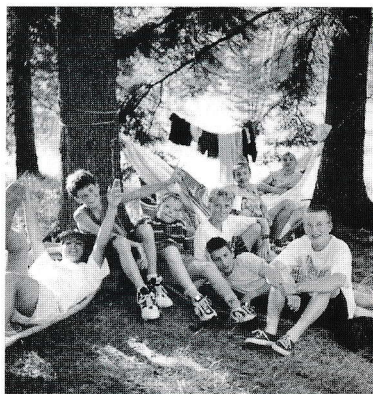
Na poti priprave mi je nekdo dejal: "Ko se odločiš za določeno pot, ko spoznaš svoje poslanstvo; in naj bo to pot redovnika, redovnice, duhovnika, don Boskove prostovoljke, prostovoljca ali sotrudnika, pot moža, žene, matere ali očeta ... **Ko že izrečeš svoj "da", ko se zaobljubiš ali daš obljubo, potem Gospod razlije svoj blagoslov in ti da potrebnih darov in moči, da to pot zmoreš.**"

Marija Suhadolnik, mDBS

Prevalje pod Krimom, 29. september 1997

SODRAŽICA

Duhovni tabor

Blizu dvajset letošnjih birmancev iz Sodražice je v mesecu juliju preživel tridnevni duhovni tabor na Volčju (Bl. Jezero), ki ga je organizirala mama Štefka Košir, pomagala pa ji je srednješolka Ida. Postavili smo si šotore, iz vejic pa smo spletili križ in ga prilepili na smreko. Prvi dan smo se pogovarjali o župnijski zavetnici sv. Mariji Magdalen. Drugi dan nam je Ida prebiral iz knjige Prijatelj mladih, potem pa smo se pogovarjali o don Bosku. Pred večerjo nam je mama Štefka prebrala odlomek o Postavitvi Evharistije, za sklep pa smo lomili hlebec kruha kot spomin na zadnjo večerjo. Seveda smo imeli čas tudi za razvedrilo, kopanje, pripravljali smo hrano in pomivali posodo. Bilo je čudovito in kaj podobnega si še želimo.

Zdenko Marolt

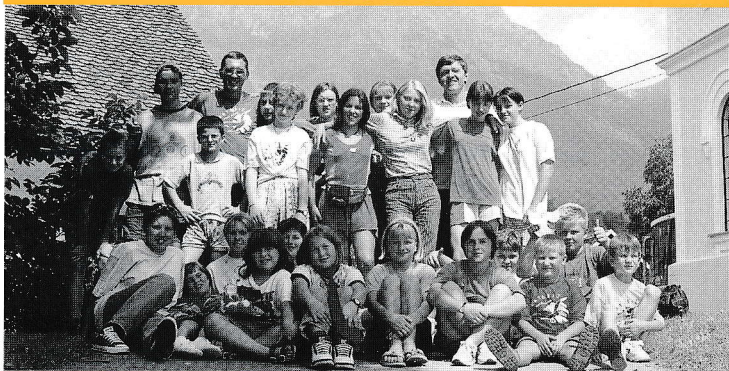
RIM

V družinskem duhu

Prvega julija smo se novinke in novinci iz treh rimskih noviciatov (HMP Monte Mario in Castalgandolfo ter SDB Lanuvio) zbrali na letnem srečanju. Rdeča nit dneva je bila tema o preroštvu občestva. Izmenjavali smo si izkušnje o sodelovanju med hčerami Marije Pomočnice in salezijanci, ki jih imamo v deželah, iz katerih izhajamo. Bili smo si edini, da je sodelovanje učinkovito, če je Jezus v središču našega življenja, če živimo v skladu s karizmo naših ustanoviteljev in če priznamo, da drug drugega pri delu za mlade potrebujemo.

slovenske novinke HMP

ŠKOCJAN

Počitnice 1997

V začetku meseca julija smo imeli teden dni oratorij. Udeleževalo se ga je čez šestdeset otrok. Mladinci so pomagali kot animatorji. V petju, igri, delu, molitvi, izletu smo skupaj iskali bisere življenja. Nekaj mladincev se je udeležilo Uskovniških tednov. V začetku avgusta smo z mladinskim pevskim zborom počitnikovali na Uskovnici. Ob koncu tedna so se nam pridružili še starši, družine. Najpogumnejši smo šli na Triglav. Z otroškim pevskim zborom in ministranti pa smo preživeli lep teden na Trsteniku. Bogoslovec Aleš Ušeničnik je pripravil lep program. Tako smo se kljub slabemu vremenu imeli zelo lepo.

bf

RAKOVNIK

Hvaležni Bogu in Mariji

V nedeljo 14. septembra popoldne je v rakovniško cerkev Marije Pomočnice vstopil slovesen sprevod duhovnikov in ministrantov. Bil je namreč praznik jesenskega romarskega shoda. Praznovanju so dali poseben pečat trije salezijanski misijonarji iz Indije: g. Ludvik Zabret, g. Ivan Kešpret in g. Pavel Bernik, ki so se nam predstavili v pogovoru med pridigo. (Več o misijonarjih si lahko preberete v zadnjih številkah Vestnika in tudi v 10. številki mesečnika Ognjišče kar na petih straneh). Skupaj z njimi je praznoval tudi g. Martin Jurčak, in sicer 90-letnico življenja. Le-ta je tudi vodil somaševanje. Bogu je izrekel veliko zahvalo za uspešno prestale preizkušnje na svoji duhovniški poti, predvsem za vztrajnost v osmih letih zapora takoj po vojni.

J.B.

ŠENTRUPERT - NOVO MESTO**Razstava Antona Postla**

26. septembra 1997 smo bili priče odprtju razstave Antona Postla v Dolenjskem muzeju v Novem mestu. Ta dogodek je v tesni povezavi s petstoto obletnico šentrupertske cerkve in je zato bil njegov glavni pobudnik župnijski urad Šentrupert. Razstavo je odprl predsednik častnega odbora g. Lojze Peterle. Razstava sama ni le izjemen dogodek za Novo mesto in okolico, temveč za vso Dolenjsko in Slovenijo. Postl je namreč po ocenah strokovnjakov kvaliteten pozno-baročni slikar, ki je deloval na prelomu iz 18. v 19. stoletje. Ima svoj način slikanja, ki izraža globoko pripadnost dolenjskemu človeku in njegovi pokrajini. Ob tej priložnosti je izšel tudi barvni katalog Postlovih del.

SOS

ODRANCI**Srebrni jubilej**

"Vem, da delo z mladimi ni lahko, saj je mladina vse bolj razigrana, nestrpna. Le vaš ljubezniv in topel pristop osvoji mlada srca. Hvala za vašo iskreno ljubezen, razumevanje in potrpežljivost. Ta daritev naj bo zahvala Bogu in obenem prošnja, naj vas, s. Marta, Njegova moč podpira, da boste še naprej skrbeli za naše mlade rodove." Tako je v nedeljo 27. julija s. Marti Zadravec za njenih 25 let redovništva voščila Duša Kavaš v imenu ŽPS in vseh vernikov župnije Odranci.

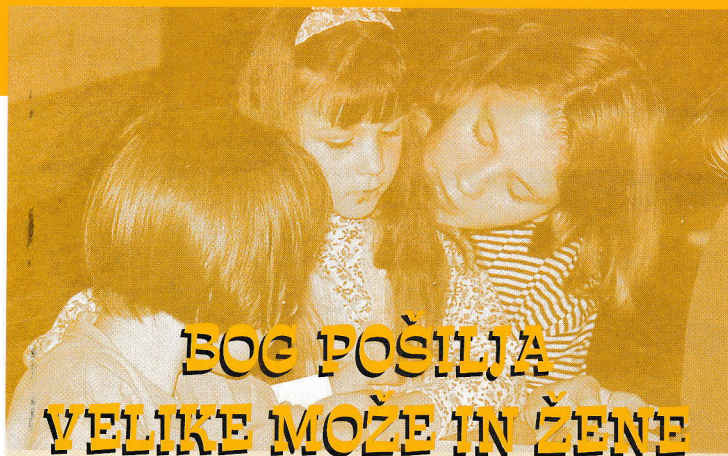
SEVNICA**SMC v Sevnici živi**

Zavzeto pripravljamo prostore za srečevanje in razvedrilo mladine in otrok. Vsi upamo, da jih bomo lahko blagoslovili na zahvalno nedeljo 9. novembra. V teh lepih jesenskih dneh pa se srečujemo kar na dvorišču in igrišču. Na nogometni tekmi, ki smo jo odigrali v Škocjanu proti ekipi tamkajšnjega mladinskega centra, smo ugotovili, da nam je lepo, če to le hočemo, in naša sreča je v srečevanju - zmaga sploh ni pomembna.

JfK

REPnje**Seminar pastoralnih medij**

Od 22. - 26. septembra je bil v Repnjah seminar o pastoralnih medijih. Udeležilo se ga je 10 udeležencev iz šestih držav nekdanje vzhodne in srednje Evrope, organiziral pa ga je naš sobrat g. Branko Balažic. Namen tega in podobnih seminarjev je, da bi pomagali v pastoralni in izobraževalni z avdiovizualnimi sredstvi in drugimi mediji v deželah, kjer je bil do pred nekaj leti razvoj tega onemogočen. Letos so govorili o problemih izdelave, reklame, prodaje, koprodukcije, pridobivanja licenc in financiranja pastoralnih medijev. Naslednji tak seminar bo konec avgusta 1998 v Nemčiji.

BOG POŠILJA VELIKE MOŽE IN ŽENE

S prispevkom za to stran je prišel še tale dopis:

"Veste, da don Boskove prostovoljke sodelujemo s svojimi prispevki in se na ta način predstavljamo naši javnosti. DBP namreč živimo v tajnosti, zato se javno nikoli ne predstavljamo z imeni ... Objubljamo vam molitveno podpora!"

Ko ves svet žaluje ob smrti matere Terezije, velike dobrotnice in ustanoviteljice misijonark ljubezni za najbolj revne in zavržene od tega sveta, razmišljam, kako dober je Bog, saj tudi danes daje svetu velike može in žene, ki lajšajo trpljenje in zatirajo zlo. Kakor je Bog v tem stoletju poklical mater Terezijo, ki jo svet že ima za svetnico, tako je v prejšnjem stoletju poskrbel za sv. Janeza Boska, ki so ga prav tako ob smrti že slavili kot svetnika in se mu priporočali.

Don Bosko je delal predvsem za revno in zapuščeno mladino, ki se je potikala po ulicah brez pravega cilja. Pritegnil jih je k sebi, se zanje zavzemal in se trudil, da bi obvaroval njihove duše pred vsakim zlom. Njegovo delo danes nadaljuje salezijanska družina, h kateri pripadamo tudi don Boskove prostovoljke. Vsakdanje izkušnje nam dajejo spoznati, kako veliko število revnih in zavrženih živi med nami. Mnogo bolj kot materialna revščina je skrb vzbujajoča duhovna revščina našega naroda. Veliko mladih je potisnjenih na rob družbe prav zaradi mamil, aidsa, alkohola ... V težkih trenutkih jim nihče ne pomaga, da bi našli delo, mesto v družbi, nihče jim ne pokaže, da jih ima rad.

Prav med te mlade želimo stopiti tudi don Boskove prostovoljke (DBP). S svojo posvetitvijo Bogu po evangelijskih svetih smo našle smisel in cilj našega življenja in to bi rade povedale vsem mladim. Z zglednim življenjem, prijazno besedo, predvsem pa z molitvijo bi rade pomagale mladim, da bi po don Boskovi želji postali dobri kristjani in pošteni državljani.

Don Boskove prostovoljke se zavedamo, da brez molitve in globokega duhovnega življenja svojega apostolata ne bomo zmogle. Nenehna povezanost z Bogom ter pomoč in opora, ki jo čutimo v skupini, nam pomaga, da imamo vedno odprte oči in čuteče srce za vse mlade, revne in ostarele.

Lepo je biti srečen in zadovoljen, še posebej ko čutiš, da si našel pravo pot življenja. Ko pa spoznaš, da si komu pomagal, ga duhovno dvignil, mu pokazal pravo pot, se ta sreča obrne v zahvalo Bogu, ki nas je poklical in nam daje moči, da se vsak dan znova darujem tistim, ki nas potrebujejo.

Don Boskova prostovoljka - DBP

Duhovne vaje don Boskovih sotrudnikov

V lepem petkovem večeru 26. septembra 1997 smo se v franciškanskem samostanu v Novi Štifti na Dolenjskem srečali don Boskovi sotrudniki, ki želimo v kratkem izpovedati svoje obljube. Žal z nami zaradi obveznosti niso bili vsi, ki se na ta dogodek že nekaj časa pripravljamo. Vsi navzoči pa smo jih vključili v svojo molitev in smo bili v duhu in mislih povezani z njimi. Med nami je bila tudi sotrudnica, ki je izpovedala svoje obljube že pred desetimi leti in ima tako dologletne izkušnje, s katerimi nas je ves čas duhovnih vaj spodbujala.

G. Ivan Turk, ki je vodil duhovne vaje, nas je lepo povezal v delu na duhovnem področju in tudi v družinskem klepetu ob prostem času. Izmenjali smo si tudi izkušnje dosedanjega dela in medsebojnega povezovanja v zadnjih 2-3 letih.

V soboto sta nas obiskala salezijanski inšpektor g. Stanislav Hočevnar in g. Martin Lisec, vodja projekta SKALA, ki sta nas s svojim pričevanjem zelo obogatila. Priložnost smo imeli tudi za osebni pogovor. Lepa sončna sobota je kar neopazno zdrsula mimo nas. Tako je bila pred nami nedelja - čas slovesa in vrnitve v domače okolje. Pripravili smo svečano bogoslužje in se vsi vključili po svojih močeh, z željo, da bi se dobro pripravili na korak obljube don Boskovega sotrudnika.

*Za don Boskove sotrudnike
J. in L.P.*

DON BOSKOVI SOTRUDNIKI ORGANIZACIJA IN PRIPADNOST

V letu 1997 sem v Salezijanskem vestniku poskušal predstaviti podobo don Boskovega sodelavca: o sodelavcih in identiteti, o njegovem apostolskem delovanju in o slogu njegove duhovnosti. Danes še beseda o organizaciji in pripadnosti.

1. Združenje don Boskovih sodelavcev je javna cerkvenopravna ustanova, ki ima svoje vodstvo in svojo organizacijo

Apostolat v Cerkvi zahteva skupno delo. "V današnjih razmerah je naravnost nujno, da se v dejavnosti laikov okrepi skupna in organizirana oblika apostolata; kajti samo tesno združevanje moči zmaga v polnosti doseči vse namene današnjega apostolata in uspešno varovati njegove sadove" (LA 18d).

Don Bosko je že v prvem Pravilniku 1876 poudaril nujnost združevanja: "Vedno je bilo potrebno združevanje med dobrimi, da bi si medsebojno pomagali v opravljanju dobrih del in ne dali zlu blizu ..." Zaradi teh bistvenih prvin je don Bosko dal temu združenju tudi organizacijsko strukturo.

Struktura združenja don Boskovih sodelavcev se razvija na krajevni, inšpektorialni in svetovni ravni. Vsak član pa se vključuje tudi v realnost splošnega pomena.

Krajevni center je osnovna celica združenja in temeljno jedro srečevanja za vsakega sodelavca. Center je skupnost, v kateri sodelavec živi, se udeležuje in preverja svoje delo. Dejavnosti na krajevni ravni usklaja krajevni svet, ki ga sestavljajo sodelavci centra.

Ko je mogoče, se centri organizirajo na inšpektorialni ravni. Ustanovi se *inšpektorialni svet*, ki opravlja nalogo povezovanja med

različnimi centri in ohranja enotnost v združenju, kar zadeva oblikovanje sodelavcev in pripravo novih kandidatov.

Vsak center in vsako inšpektorialno združenje ima za svoje področje dve glavni službi, in sicer:

- *koordinatorja*, ki je izbran izmed članov konkretne ustanove, usklaja delo centra in vodi srečanja, ter
- *delegata* ali *delegatko*, ki je duhovnik ali sestra in ima nalogo duhovnega voditelja ter je odgovoren(a) predvsem za salezijansko in apostolsko oblikovanje članov.

Inšpektor pa ima posebno odgovornost animiranja in vodstva sodelavcev.

Najvišji organ združenja je svetovna konzulta, ki ji predseduje vrhovni predstojnik.

2. Vstop v združenje don Boskovih sodelavcev

Odločitev za poklic salezijanskega sodelavca mora biti svobodna, motivirana in v postopnem dozorevanju pod vplivom Svetega Duha. Kdor želi vstopiti v združenje, sprejme primeren program priprave, ki traja, kolikor je potrebno za preverjanje poklica. To vsebuje:

- molitev in poglobitev življenja po veri,

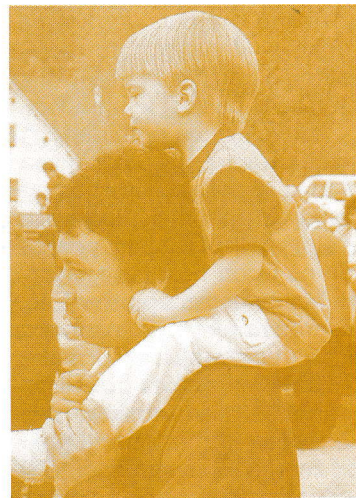
- premišljevanje in preučevanje don Boska in pravilnika apostolskega življenja,

- udeležbo pri življenju in delovanju krajevnega centra.

Ko je kandidat dosegel zadostno zrelost in izpolnil vsaj 18 let, predstavi svojo prošnjo za sprejem odgovornim svojega centra.

Uradni pristop v združenje se opravi z osebno obljubo, s katero se kandidat obveže, da bo živel svoj krst po pravilniku apostolskega življenja. Tedaj kandidat prejme potrdilo, da je član združenja.

Ivan Turk, delegat DBS

Več o don Boskovih sodelavcih lahko izveste na INFORMATIVNEM DNEVU, ki bo na Rakovniku v soboto 8. novembra 1997 z začetkom ob 10. uri. Veselimo se srečanja z vami.

Iz pisma
vrhovnega predstojnika
Juana E. Vecchia

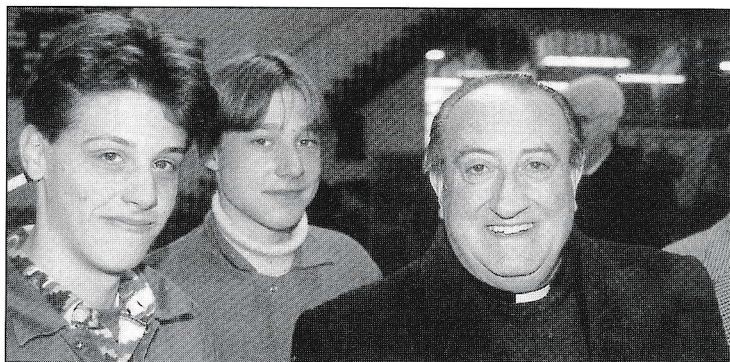
NOVE OBLIKE REVŠČINE

Ob evangeljski priliki o pomnožitvi kruha razvija misel o novih oblikah revščine, ki jih doživlja sodobni svet in z njim tudi današnja mladina. Pri tem pa spodbuja člane salezijanske družine, naj bodo pozorni nanje - na socialno, kulturno in duhovno revščino - in se z obnovljeno gorečnostjo po don Boskovem zgledu zavzamejo za lajšanje vseh njenih oblik.

Naš čas je zaznamovan s pojavom revščine. Gre za človeško dramo, prej duhovno kot materialno. V svetovnem merilu zavzema tragične razsežnosti in njen vpliv na ljudi je uničujoč.

Dovolj je, da pomislimo na lakoto, sramoto, ki predolgo traja in ki spravlja v nevarnost sedanjost in prihodnost ljudstva ter uničuje življenje. Ali da pomislimo na izgon tisočih beguncev; na neuravnoteženo urbanizacijo brez minimalnih osnov za delo, stanovanje in normalno življenje; na proces preseljevanja ali delo mladoletnikov, na izkoriščanja raznih vrst, na položaj ženske. Kljub temu bomo še vedno imeli nepopolno črno sliko človeške bolečine.

Revščina se danes razodeva v mnogih oblikah, ki so veliko številnejše kot v preteklosti. Lahko jih razporedimo v stare in nove. Nekatere oblike revščine so se razširile v zadnjem času.

Nove oblike revščine

Osnovnim oblikam revščine - pomanjkanje nepogrešljivih sredstev za življenje - se pridružujejo nove. To so razbite družine, šolski polom, brezposelnost, različne odvisnosti, hudodelstvo, življenje na ulici. V razvitem svetu štejejo med reveže tudi tisti, ki ostanejo na robu zaradi tega, ker si preprosto ne morejo privoščiti vsega, kar ponuja porabniška družba.

Po mnenju opazovalcev in po tem, kar potrjujejo tudi statistike, revščina v svetu ne upada, temveč se povečuje. Leto 1996 je bilo res posvečeno izkoreninjenju revščine. Vse pa se je končalo z grenko ugotovitvijo: revščina se obnavlja v isti meri, kot se jo skuša z občasnimi posegi odpraviti ali vsaj omiliti.

Cekrveni dokument *Centesimus Annus* poudarja podobno misel: "Svetu kljub tehničnemu in gospodarskemu napredku grozi, da bo revščina na njem zavzela gigantske razsežnosti. V zahodnih deželah se srečujemo z mnogovrstnim siromaštvom obrobni skupin, ostarelih in bolnih, žrtev uživanja in poleg tega še revščino številnih beguncev in izseljencev. V razvijajočih se državah se rišejo na obzorju dramatične krize, če mednarodna javnost ne bo pravočasno složno kaj ukrenila."

Izziv za naše poslanstvo

Nas pa na poseben način ranijo tiste oblike revščine, ki spravlja v nevarnost možnosti za rast mladostnika.

Za revščino mladostnikov je vzrok ekonomsko pomanjkanje, pomanjkanje vzgoje in kulture, negotovost v družini, prostaško izkoriščanje od drugih oseb, rasna diskriminacija, zlorabljen zaposlitev (npr. ročno delo), nepriljubljenost za delo, različne odvisnosti, zaprtje obzorij, ki zaдуši življenje, stranpota, čustvena samota. Obrnimo pazljiv pogled na vse to kot na področje našega dela, ki nam ga kaže Gospod.

23. vrhovni občni zbor salezijanske družbe je pokazal na revščino kot na eno izmed poglobitvenih izzivov v našem poslanstvu prav v odnosu vzgoje mladih za vero. "Kdor kot Kristusov učenec vidi to stvarnost na svoje oči in jo občuti s svojim srcem, je poklican, da "sočustvuje" s tem položajem in da je solidaren s tistim, ki trpi ... Ko gledamo te socialne razmere revščine z don Boskovimi očmi in ugotavljamo, kako uboštvo težko prizadene nešteto mladih, katerih življenjsko obzorje se skrči na iskanje neposrednega, da bi preživeli, ali na ideal, ki je oropan smisla, se čutimo izzvane za trdnejšo in bolj kakovostno salezijansko navzočnost med ubogimi."

1990

Kdo je našel to skrito dolino, skok od Ljubljane, pa tako odmaknjeno vsakdanjemu vrvežu? Danes lahko rečemo, da Božja previdnost. Za župnikom Karlom Erjavcem je bil župnik župnije Rakovnik imenovan tudi za soupravitelja župnije Želimlje. Tako so se leta 1966 v župnišču naselili salezijanski novinci s svojimi vzgojitelji. Leta 1967 pa so prišli še mladi salezijanci - gimnazijci, ki so se do tedaj šolali na Hrvaškem.

30 let salezijanskega dela v Želimljem

IZ KAKŠNIH KORENIN RASTEMO?

Povojna leta

Ker ni bilo druge možnosti, so slovenski škofje in redovniki (tudi salezijanci) pošiljali svoje kandidate v razna mala semenišča na Hrvaškem ali v zavode svojih redovnih sobratov.

Konec 60-ih let so se politične razmere začele nekoliko spreminjati in tedanja slovenska politična oblast je dala vedeti, da ne nasprotuje "vrnitvi" fantov v Slovenijo. Postavila pa je pogoj, da se ne vrnejo na Rakovnik v Ljubljano ali v kako drugo mestno središče, ampak na deželo, da ne bi salezijanci s svojim delom znova "kvarili" mladine, ki so jo tedaj vzgajali v socialističnem duhu.

Žačeli smo iskati primeren kraj zunaj Ljubljane. Resno smo razmišljali o Sentrupertu na Dolenjskem, Hrenovcih pod Nanosom in drugih. Ker je bilo med vsemi kraji Želimlje - čeprav tedaj še povsem neznano in brez primerne infrastrukture - še najbližje glavnemu mestu in ker je s to izbiro soglašala tudi ljubljanska nadškofija, smo se odločili, da začnemo graditi v Želimljem.

Začetki v Želimljem

Prvo lopato na nekdanjem "farovškem vrtu" je 31. julija 1967 zasadil tedanji salezijanski inšpektor g. Martin Jurčak. V šestih tednih je iz tal zrastle provizorična stavba, kjer sta 27. septembra 1967 že začela novo šolsko leto dva razreda: prvi z novimi kandidati, ki so končali osmi razred, in tretji s fanti, ki so končali noviciat v Želimljem ali se vrnili z Reke.

V začetku maja l. 1968 smo začeli graditi pod cesto na župnij-

ski zemlji nov zavod, stavbo v treh manjših oddelkih, ki naj bi sprejela do 80 dijakov. V septembru 1968 sta se dva razreda že preselila v novozgrajeno stavbo, dva razreda - gimnazija je bila tedaj že popolna - pa sta ostala še v zgornjem začasnem poslopju ob župnišču.

Srednja verska šola

Šolski program je obsegal program javnih šol, ker smo se odločili, da omogočimo dijakom, da ob koncu šolskega leta opravijo izpite tudi na državni gimnaziji. Gimnazija, uradno imenovana Srednja verska šola, je imela status zasebne šole in ni bila javno priznana. V dobrih dvajsetih letih je bilo v Srednjo versko šolo vpisanih nad 300 dijakov. Okoli 80 jih je postalo duhovnikov, bodisi redovnih bodisi škofijskih. Iz te šole je izšla tudi vsa mlajša generacija sedanjih slovenskih salezijancev.

Izbira kraja v Želimljem je bila prav previdnostna: lažje je bilo pri-

hajati profesorjem iz Ljubljane in okolice, blizu smo imeli državne gimnazije in razne kulturne ustanove za obisk razstav in raznih prireditev, ki so mladim širile obzorja duha.

Življenje v zavodu je bilo zelo pestro: zavzeto učenje, delo na kmetiji, gledališko in glasbeno življenje, ansambli, godba na pihala.

Želimljenska salezijanska ustanova je bila ves čas tudi duhovno središče, kraj številnih duhovnih srečanj za otroke in mladino ter srečevanj družin iz vse Slovenije.

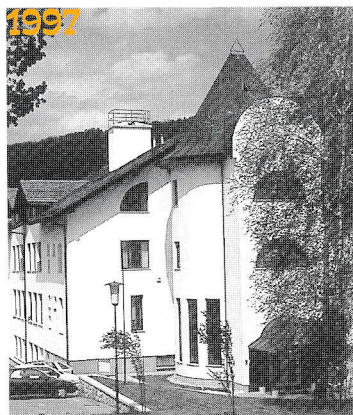
Gimnazija Želimlje

Ko so se z osamosvojitvijo Slovenije leta 1991 tudi Kranjcem "vremena zjasnila", so se odprle nove možnosti za delo z mladino. Salezijanci smo takoj odgovorili na to znamenje časa in ustanovili novo šolo, Gimnazijo Želimlje (23. april 1991), ki je prva javno priznana zasebna šola v samostojni Sloveniji in zato "živ spomenik na leto naše osamosvojitve" (nadškof dr. Alojzij Šuštar).

Gimnazija Želimlje je odprla vrata fantom in dekletom iz vse Slovenije. Hkrati z gimnazijo je bil ustanovljen tudi Dom Janeza Boska, ki omogoča oddaljenim dijakom in dijakinjam bivanje in vzgojo po don Boskovi vzgojni metodi.

V letu 1997 je uspešno opravila maturo že tretja generacija maturantov Gimnazije Želimlje, ki ji bodo zagotovo sledile še mnoge. Prepričani smo, da so ti mladi "dobro seme", posejano v slovensko zemljo, ki bo rodilo dobre sadove za narod in Cerkev.

Stane Okorn

1997

**S. Lucija Nastran,
iz družbe hčera
Marije Pomočnice**

NA TVOJO BESEDO BOM VRGEL MREŽO

Prihajam iz verne kmečke družine. Otroštvo sem preživljala v toplem družinskem ozračju. Poleg staršev smo bili v družini štirje otroci in stara mama, ki pa je že pokojna in nas je s svojimi izkušnjami in molitvami naučila veliko za naše življenje. Kot otrok sem skupaj s sestro Zalko obiskovala otroški pevski zbor, saj sem vedno rada pela in tako slavila Gospoda. V višji osemletki pa sva se z Zalko začeli udeleževati tudi duhovnih vaj pri sestrah na Bledu. Prevzelo me je veselje, preprostost sester, njihova pozornost in dobrot. In prav v tem ozračju je Bog na rahlo potrkal na moja vrata in me povabil, naj mu sledim. Bog me na moji poti odločanja in preverjanja ni pustil same, pošiljal mi je osebe in dogodke, ki so mi postopoma odkrivali njegov načrt.

Odšla sem v Ljubljano, kjer sem se srečala z drugimi dekletki, ki so se pripravljale, da odgovorijo na Božji klic. Obiskovala sem srednjo šolo, kjer sem se

srečevala s sošolkami, ki so začutile, da sem drugačna od njih. Vendar me zaradi tega niso zavračale, ampak so me sprejele in me veliko vpraševale o mojem življenju. Bogu sem hvaležna za vse, kar sem prejela in kar sem, ne toliko z besedami kot z zgledom, lahko dajala. *Spoznala sem, da Božjega klica ni mogoče razumeti in dojeti s človeškim razumom, ker je to zastonski dar Božje ljubez-*

ni. Dve leti noviciata, ki sem ju preživela v Italiji, sta mi bili bogata izkušnja. Novinke smo bile iz raznih delov sveta, od Ukrajine do Madagaskarja, vendar vse nas je povezoval isti Božji klic in pa salezijanski duh. Medsebojna različnost nas je zelo bogatila.

Čas noviciata je hitro minil in kar kmalu je napočil dan prvih redovnih zaobljub. Pred tem pomembnim dejanjem sem veliko molila, ker sem se zavedala, da bom lahko naredila ta korak samo v popolnem zaupanju v Boga. On je velik, vendar izbira nas nemočne in slabotne in dela prek nas čudovite reči - le dovoliti mu moramo.

Ob prvih zaobljubah, 5. avgusta 1997, sem imela za geslo: "Na tvojo besedo bom vrgel mrežo" in to geslo skušam uresničevati v svojem vsakdanjem življenju v ljubezni in darovanju.

"Človek je ustvarjen, da se daruje. Človek je srečen samo, ko se je daroval. Zares naše je to, kar smo podarili!" (Carlo Carretto).

s. Lucija Nastran HMP

SI V SVOJEM MLADOSTNEM ISKANJU ZASLUTIL/A POSEBEN KLIC?

**Informacije o
raznih oblikah
odgovora na
Gospodov klic
dobiš osebno,
po pošti ali po
telefonu.**

**Janez Žabot
Rakovniška 6, p.p. 2404
1001 Ljubljana
tel.: 061/127-30-39**

LJUBITE SVOJO CERKEV!

Čudovit je bil pogled na 10.000-glavo množico mladih, ki se je zbrala v septembru v Stični na svojem tradicionalnem letnem srečanju. Pridružili so se jim mnogi duhovniki, redovniki, redovnice in slovenski škofje. Premišljevali smo o evangelijskem dogodku, ko dva učenca Jezusa vprašujeta: "Učitelj, kje stanuješ?" Jezus pa jima odgovori: "Pridita in poglejta". Ta pogovor Jezusa z učencema je bil tudi izhodišče pogovorov na srečanju mladih v Parizu s papežem Janezom Pavlom II. Ob teh besedah se je zaustavil tudi glavni gost stiškega srečanja, Guy Gilbert, 63-letni duhovnik, veliki prijatelj mladih iz pariškega obrobja. Ko je nagovoril množico mladih in vse navzoče, smo čutili, da ne govorijo le njegove ustnice, ampak njegovo srce, celo njegovo življenje. Še prav posebej so nam ostale v spominu besede, ko je rotil slovensko mladino: "LJUBITE SVOJO CERKEV!"

Priporočilo "Ljubite svojo Cerkev, ljubite svoje škofo in duhovnike" ima prav gotovo tudi svoje ozadje. Zaslutil je, da je tudi Slovenija, kakor vso Evropo, zajel močan proces sekularizma, porabništva in liberalizma, razkroj verskih in etičnih vrednot. Veliko ljudi, posebno še mladih, izgublja stik s Cerkvijo in krščansko vero in se predaja lahkotnemu uživanju brez pravega cilja. Mnogi napadajo Cerkev, njene strukture in nosilce cerkvenih služb. Guy Gilbert ni skušal tajiti, da so v Cerkvi napake in sence. Vabil pa je vse, da bi vsak izmed nas kaj storil, da bi teh napak bilo manj. Vsak človek da Cerkvi svoj čar, svojo lepoto in duhovno globino, ali pa kvari njeno lepoto. Če je Cerkev grda, je grda zato, ker sem grd jaz, ker si grd ti.

Guy Gilbert je svoj govor v Stični in pogovor na radiu Ognjišče končal s prošnjo: "Molite zame!" Povedal je, da potem ko se je odpravil na težko delo med mladimi kriminalci, tudi sam veliko več moli. Vsakih 10 dni se umakne za dva dni v samoto, v samostan, da se pogovori s svojim Bogom in tam dobi novih moči za nadaljnje delo. Izpoveduje, da brez molitve ne bi mogel vztrajati, ker je njegovo delo prezahtevno. Podobno bi lahko izpovedal vsak duhovnik, redovnik in redovnica.

Dragi molivci! Spodbuda "Ljubite svojo Cerkev" in prošnja "molite zame, molite za svojo Cerkev, molite za svoje škofo in duhovnike, molite za mlade s pariških, ljubljanskih, mariborskih, celjskih, koprskih in drugih ulic" velja še prav posebej nam. Bodimo še naprej velikodušni. Guy Gilbert je zatrdil, da je "molitev močnejša kot akcija", in lahko mu verjamemo, ker ta vera temelji na Jezusovi obljubi.

Naj molitev, ki jo darujemo Bogu za Cerkev, tudi nas same utrjuje v dobrem.

Ivan Turk, voditelj molivcev

Ivan Turk, Rakovniška 6, 1108 Ljubljana, tel.: 061/127-30-28

MOLITVENI NAMENI

NOVEMBER

"Tvojim vernim, Gospod, se življenje spremeni, ne pa uniči" (iz hvalospeva za rajne).

Molimo, da bi se v naših srcih utrdila vera, da nam Bog v svoji ljubezni pripravlja radost nebes. Naj Gospod to radost podeli tudi vsem našim pokojnim.

DECEMBER

"Kralja, ki prihaja, pridite molimo!" (božična devetdnevica).

Letošnji advent in božično praznovanje naj nam pomagata, da bomo še bolj uprli svoj pogled v Jezusa Kristusa. On pa naj nam podari novih oznanjevalcev božične skrivnosti.

✝ K Bogu so odšli po plačilo

naročniki Salezijanskega vestnika, člani Mašne zveze in molivci za duhovne poklice

Ana Baligač, Ižakovci
Marija in Martin Cukor, Dolsko
Francka Drešar, Hotemaže
Majda Juvan, Ljubljana
Štefanija Klinec, Medana
Marija Medved, Kobarid
Marija Mezek, Vrhnika
Marija Mikuš, Šebrelje
Angela Murgelj, Begunje na Gor.
Elizabeta Potočnik, Koprivna,
mati dveh redovnic
Franciška Radič-Santro, Lipovci
Neža Senčar, Ljutomer
(v starosti 103 let)
Julčka Senekovič, Lenart v Sl. goricah
Andrej Turk, Hinje
Francka Urbas, Rakek
Elizabeta Vedernjak,
Lenart v Sl. goricah
Ljudmila Wagner, Ljubljana
Karel Wolbang, lazarist
Marija Zidar, Veliki Gaber

NE REVOLVERAŠ, AMPAK DUHOVNIK ...

g. Martin Maroša

Rodil sem se kot drugorojenec 2. 11. 1912 v zloglasnem Chicagu, mestu revolverašev. Da ne bi postala revolverša tudi midva z bratom, se je mama z nama odpravila na Melince na svoj dom, oče pa je za nekaj časa ostal še v Ameriki. Vrnili smo se konec l. 1920. Že v otroštvu sem senavdušil za duhovništvo. Želel sem si med črnčke v Afriko, Bog pa je drugače odločil.

Začetki

Salezijance sem spoznal v Veržeju, kjer so množice iz Prekmurja ob večjih praznikih slovenski salezijanci ljubeznivo nagovarjali v slovenščini in ne v madžarsščini. Po vojni sem se z bratom vpisal v veržejski oratorij, l. 1924 pa na gimnazijo v Mursko Soboto. Nekaj časa sem bilv Martinišću v Murski Soboti in l. 1926 z g. Jožefom Radoho ter 26 fanti odšel v misijonski zavod v Foglizzo v Italijo. L. 1929 sem iz rok vrhovnega predstoj-

nika salezijancev bl. Filipa Rinaldija prejel talar in list pokorščine. Dodeljen sem bil za misijon v Čilu, kjer sem tudi naredil noviciat in del vzgojne prakse. Bogoslovne študije in vzgojno prakso sem nadaljeval v Punta-Arenasu in bil l. 1939 posvečen v duhovnika. Kot duhovnik sem prevzel skrb za katoliško akcijo, godbo na pihala, verouk v šoli, oratorij, skavte in bivše gojence, posebej pa sem se posvečal dalmatinskim priseljencem. V letih 1946-1951 smo s skupino bivših gojencev in katoliške akcije hodili na tritedenska misijonska potovanja po Ognjeni zemlji in tudi z godbo prinašali razvedrilo in veselo Kristusovo oznanilo ljudem, ovčarjem, delavcem na ogromnih farmah (s tudi 600 zaposlenimi).

Drugo misijonsko obdobje

Na božični večer l. 1951 sem se po več letih vrnil domov, kjer sem ostal pet mesecev in v tem času duhovno oskrboval domačo vas Melinci (v kratkem povojnem obdobju je ta vas dala 13 duhovnikov, 11 redovnic, 2 redovnika). Potem sem se spet vrnil v Santiago in po nekaj letih znova v Punta Arenas. Tam sem bil župnik stolne cerkve, škofov svetovalec, občasno tudi urednik tednika Družina. S pomočjo raznih župnijskih organizacij smo poleg pastoralnega dela razvili tudi uspešno socialno pomoč. Mnogim smo pomagali najti delo ter zgraditi lastno hišo-

co. Kot stolni župnik sem dva tedna na konju in v džipu prekriziral otok Dawson, bivši indijanski misijon San Rafael. Delo in večni mraz, zlasti ledenomrzli vetrovi, so mi zrahljali zdravje in zato sem konec l. 1959 dokočno zapustil Ognjeno zemljo in se spet vrnil v Santiago. V nevarnem predmestju San Ramon (50.000 ljudi) sem ustanovil župnijo. Čeprav so mi svetovali skrajno previdnost, jih nisem mogel ubogati. Kako le, če so me pa skoraj vsako noč klicali k bolnikom, umirajočim, nosečnicam pred porodom ... Pa niti enkrat me ni nihče napadel. Neke noči sem moral vstati kar petkrat. Prej zloglasna četrta je po policijskih zagotovilih postala najmirnejši kotiček Santiaga.

Slovo Južni Ameriki

Konec l. 1974 sem se "brez slovesa" poslovil od Čila, saj sem se nameraval vrniti tja. Bog pa je hotel drugače. Leto dni sem bil v Sevnici, 12 let župnikoval v Veržeju, potem pa tri leta pomagal pri Kapeli in zdaj spet že sedmo leto v Veržeju. Bogu sem hvaležen za vse, kar mi je dal doživeti. Le to prosim Boga, naj nam da gorečih poklicev, prežetih s pravo ljubeznijo do Boga in do bližnjega, da bi naša Družba izdatno pripomogla k rešitvi naše drage slovenske mladine, v duhu don Boskove karizme in pod vodstvom Marije Pomočnice.

Martin Maroša SDB

SVETOST - CELOVITO IN POLNO ŽIVLJENJE

*Če boste spolnjevali
moje zapovedi,
boste ostali v moji ljubezni,
kakor sem tudi jaz spolnil
zapovedi svojega Očeta
in bivam v njegovi ljubezni.
To sem vam povedal,
da bo moje veselje v vas
in da bo
vaše veselje popolno.*

Jn 15, 10-11

Pravo veselje - polnost življenja

Veselje tako radi enačimo s trenutnim razpoloženjem ali življenjsko srečo. Svetopisemsko pojmovanje veselja je še veliko globlje. Že pred Jezusom so s to besedo označevali odrešenijsko dobo in mir, ki ga človek lahko doseže ob popolnem združenju z Bogom. Jezusovega velikonočnega veselja pa so lahko deležni vsi njegovi učenci, ki živijo novo življenje. To veselje mora imeti vsak človek. In ko ga ima, doseže v nekem smislu polnost svojega življenja. Takrat niti bolezen niti smrt ni več ovira, marveč izziv, da si prizadevamo za višjo, človeka presegajočo obliko življenja.

"Naša svetost je v tem, da smo zelo veseli!"

Don Bosko je ob vzornih mladih fantih svojega oratorija s posebno ljubeznijo opisoval tudi njihove zadnje trenutke mladega življenja. Šele ob njih lahko zaslutimo, kaj je za don Boska resnično veselje v človekovem življenju.

Za resnično veselje je najprej potrebno, da se pravočasno, že

v mladosti, zaupamo Božji očetovski ljubezni, ob njej pa nam vsaka stvar postane lažja, ker nam pomaga odkrivati smisel vsega našega življenja. Z vidika večnosti dobi "veselje" neko drugo ime. To ime je: svetost. Za don Boska je to isto kot zveličanje duše. Prav svetost je notranji razlog don Boskovega vzgojnega prizadevanja, veselje pa daje nenehno moč za življenje v svetosti. Nikoli še ni bilo slišati, da bi bil kak svetnik žalosten svetnik.

Da so mladi poklicani k svetosti v veselju, je ena izmed don Boskovih najljubših misli. Spoznal je, da svetosti ne določa psihofizična starost, ampak je tudi svetost nekaj relativnega. Don Bosko se ni bal približati svetost komurkoli, v njegovem vsakdanjem življenju. Njegove tri temeljne misli so bile: svetost je za vse, izvira iz Kristusa, dosežemo jo lahko znotraj Cerkve. Na drugem mestu je gotovo pomembno gojiti kreposti in po njih živeti, da je naša ljubezen dejavna. Šele nato don Bosko spregovori tudi o nadnaravnih znamenjih svetosti, ki pa niso odločilna.

Učbeniki svetosti

Kot "učbenike svetosti" je don Bosko napisal življenjepise štirih mladih fantov (*Alojzij Comollo, Dominik Savio, Miha Magone, Franček Besucco*), da bi se lahko vsi po njih zgledovali v svojem vsakdanjem življenju. Bil je prepričan, da je za mlade že veliko junaštvo, če vztrajajo v preprostih nalogah svojega vsakdanjega življenja ter jih opravljajo z veseljem in z zavzetostjo.

Morda se nam v površnosti sodobnega življenja zdi premalo in bi nas prepričale šele velike pokore, dolge molitve, razna prikazovanja ... Bi mladi ob vsem tem kaj lažje našli smisel svojega življenja? Živeti v resničnem veselju je današnjemu mlademu človeku še težje kot v don Boskovem času. Dokler mladi hrepenijo po veselju, je pred njimi upanje in prihodnost. In kdo jim bo približal resnično veselje, ki bo njihovo življenje napravljalo celovito in polno ... Šele potem imamo osnovni pogoj za "svetost", ki je veselo in odrešeno preživljanje vsakega trenutka življenja v hvaležnosti in zavzeti ljubezni.

Franček

Janez Bosko, SPOMINI

JECLJAVEC Z VESELO NOVICO

Po enem letu zbiranja ob Zavetišču markize Barolo se je začelo leto večkratnih selitev oratorija. Mnoge obveznosti po ječah, v Cottolengovi bolnišnici, oratoriju in šolah, pisanje knjižic ponoči ..., vse to je don Bosku docela skrhalo zdravje in izčrpalo moči. Za veliko noč leta 1846 je za svoje fante končno le našel prostor v Valdoccu, kjer je oratorij pognal svoje korenine. Čas je bil nadvse razburljiv.

Zato sem se umaknil na stran, se začel sprehajati sam in morda sem se prvikrat čutil ganejenega do solz. Sprehajajoč se in dvigajoč oči v nebo, sem vzkliknil: "Moj Bog, zakaj mi ne pokažeš kraja, na katerem hočeš, da zbiram te dečke? O, daj mi ga spoznati in povej mi, kaj moram storiti!"

Končal sem tiste besede, pa pristopi nekdo po imenu Pankracij Soave in mi jecljaje pravi: "Ali je res, da iščete prostor, da bi postavili laboratorij?"

"Ne laboratorij, ampak oratorij."

"Ne vem, če je oratorij ali laboratorij isto; toda prostor je, pridite se ga pogledat. Je last gospoda Jožefa Pinardija, poštenega človeka. Pridite in napravili boste dobro pogodbo ..."

Ko sem prišel na omenjeni kraj, sem videl majhno in skromno hišo, ki je imela samo eno nadstropje s stopnicami in črvim lesenim balkonom in je bila obdana z vrtovi, travniki in polji. Hotel sem se povzpeti po

stopnicah, a Pinardi in Pankracij sta mi rekla: "Ne. Prostor, namenjen za vas, je tu zadaj." Bil je podaljšan nadstrešek, ki je bil na eni strani naslonjen na zid, na drugi pa se je končal približno meter nad zemljo. Lahko bi bil za skladišče ali drvarnico in nič več. Da sem lahko vstopil, sem moral držati glavo sklonjeno, da nisem butnil v strop ...

"Ne ustreza, ker je prenizka," sem rekel.

"Popravlil jo bom, kakor hočete," je ljubeznivo povzel Pinardi. "Skopal bom, naredil stopnice, dal bom drug tlak; a tako želim, da bi se vaš laboratorij naselil tukaj."

"Ne laboratorij, ampak oratorij, majhna cerkev za zbiranje fantov."

"Še veliko raje. Zelo rad se bom zavzel. Naredimo pogodbo. Tudi jaz sem pevec, prišel vam bom pomagat; prinesel

bom dva stola, enega zame in enega za svojo ženo. V svoji hiši imam še eno svetilko, jo bom tudi prinesel sem."

Zdelo se je, da tisti pošteni bledi od zadovoljstva, da bo imel cerkev v svoji hiši.

"Zahvaljujem se vam, moj dobri prijatelj, za vašo ljubezen in za vašo dobro voljo. Sprejemem te lepe darove. Če mi boste mogli poglobiti tla ne manj kakor za čevlji (50 cm), sprejemem. Toda, koliko zahtevate?"

"Tristo frankov. Dati mi hočejo več, a imam raje vas, ki hočete ta prostor nameniti javni blaginji in veri."

"Dam vam jih tristodvajset, če mi daste tudi pas zemljišča, ki jo obdaja, za razvedrilo fantov; če mi le obljubite, da lahko že prihodnjo nedeljo pridem sem s svojimi dečki."

"Dogovorjeno, pogodba je sklenjena: kar pridite. Vse bo končano."

Nisem zahteval več. Brž sem teklen svojim fantom; zbral sem jih okrog sebe in na ves glas sem začel kričati: "Pogum, moji otroci, imamo oratorij, ki je trdnjši kakor v preteklosti. Imeli bomo cerkev, zakristijo, sobe za šole, prostor za razvedrilo. V nedeljo, v nedeljo bomo šli v nov oratorij, ki je tamle, v Pinardijevi hiši!" In sem jim s prstom pokazal kraj ...

Naslednjo nedeljo, na veliko noč, 12. aprila, smo prenesli tja vse potrebščine za cerkev in razvedrilo ter prevzeli v posest novi prostor.

Pripravil ASS

Otroci mojega srca

Večer je bil čudovit.

Razpravljali so, delali sklepe o svoji dejavnosti in potem peli. Kar niso se mogli raziti. Sploh se jim nikoli ne da oditi. Radi imajo trenutke sprostitev in pravega veselja. Jaz tudi. Sem med njimi, uživam ob njihovi sreči. Molčim. Najbrž se jim zdim zelo molčeč. Ne da se mi govoriti. Gledam jih. Vidim jih.

Vse vidim: obraz, ki se stemni ob tej ali oni kitici pesmi in vem zakaj; nežen vzgib tistega, ki sem ga zalotil osamljenega; tistega, ki poza-bi nase, da bi drugemu pomagal, da se uveljavi; tistega, ki se bolj ali manj zavestno skuša uveljaviti; tistega, ki čaka na ljubkovanje, in tistega, ki z zaprtimi očmi skuša srečati svojega Gospoda.

Vidim poglede in nasmeh, vse poglede in vse nasmeh, ki nenehno tkejo nevidne vezi, kjer je življenje ...

Otroci mojega srca!

Nekateri se imajo že radi; skupaj bodo ustvarjali svoje življenje. Drugi so prevarani. Tudi oni morajo življenje odkriti. Drugi še vedno hodijo skupaj, ne da bi se spoznali. Čakam. Vem, da bo zasvetila iskra, in vem, da bodo moje oči to povedale mojemu srcu.

Ta večer se je X. (zaljubljena je) nagnila k meni. Zašepetala je: vprašujem se, kako je človek lahko tako srečen! Pogledal sem njega in njo, komaj opazno sta bila naslonjena drug na drugega. Lepa sta. Sijočih obrazov. Tudi jaz sem bil srečen, tudi sam sem se vprašal: le kako more biti človek tako srečen ... ob sreči drugih!

Michel Quoist, Odpri srca

Pridi k meni

Pridi k meni, Gospod,
da bi lahko prišel k tebi.

Pritegni me k sebi,
da bom lahko hodil za teboj.

Daruj mi svoje srce,
zakaj samo tako te morem ljubiti.
Prežari me s svojim življenjem,
potem bom lahko zate umrl.

V svoje vstajenje
sprejmi vso mojo izgubljenost
in bodi moj, Gospod,
bodi moj, da bom lahko tvoj
na vekov veke. Amen.

Silja Walter

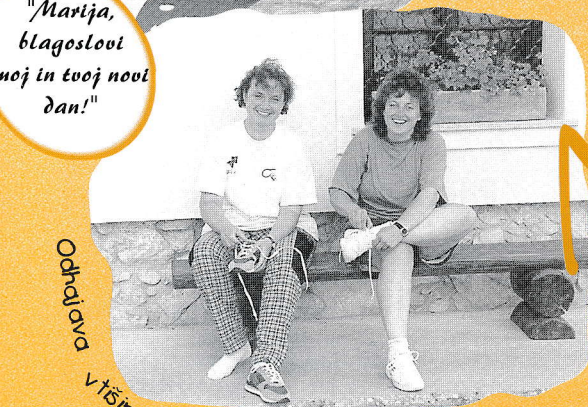

Salezijanska mladina

"Marija, blagoslovi moj in tvoj novi dan!"

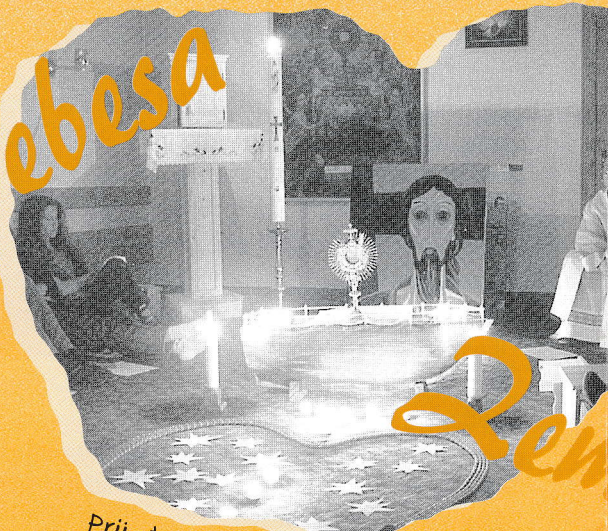
Me sprašuješ, kaj je to?
To je VESELJE, saj se NEBESA prepletajo z ZEMLJO !!!
To je PRIJATELJSTVO,
ki ga ne živim, kot ga živim ponavadi z ljudmi:
takrat moram delček poti naproti prijatelju
napraviti vedno sam - in on naproti meni tudi.
V salezijanski duhovnosti pa je vedno navzoč neki Prijatelj,
ki mi pride naproti, pa čeprav jaz tega nočem ali ne zmorem.
Letošnji Koprivnik nas je (na)učil
tega BREZPOGOJNEGA Gospodovega prijateljstva.
In odkrito smo ga bili veseli ...
Sicer pa o tem govorijo tudi tele "fotke", a ne?!

Odhajava

vtišno premisliti vse, karsina mapovedal, Gospod!

Nebesa

Re

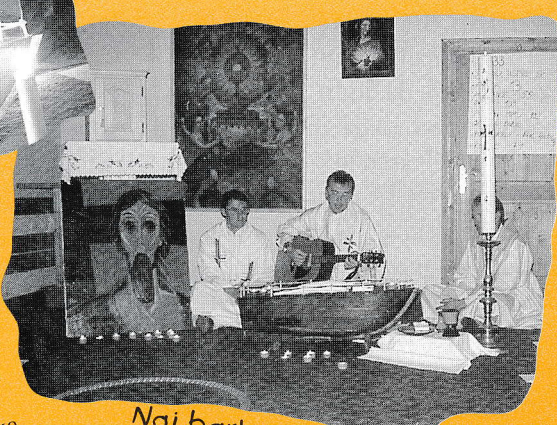

Pst, skrivnost nebes objema zemljo!

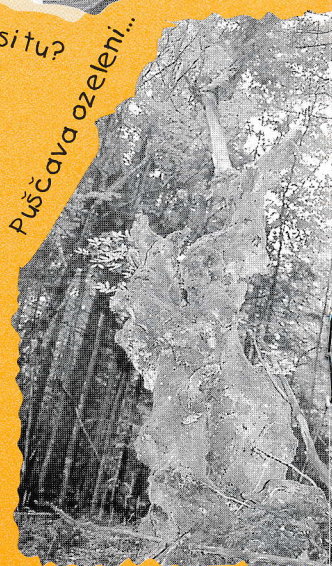
Prijatelj, spet si tu?

Puščava ozeleni...

Bil je to neki pogled,
ljubeč pogled, proseč pogled,
ki pretresel je človeka.
A človek se je obrnil stran
in posmehnil se mu:
"Le kaj hoče ta od mene,
ta človek je nor.
Moji prijatelji so bogatejši
od njega,
prav nič ne potrebujem ga.
A bojim se njegovih oči,
ki mi kradejo mir."

Naj barka mojega življenja
postane tvoj daritveni oltar!

...in moje srce ti spregov

inska

duhovnost

foto: Amadej, tekst: Monika

"Kdor je jedel (mljask, Anica je dobro kuhala), naj tudi dela!"

Tanja,
a je
zanimiva
metla?

"Delaš
dobro in
pusti vrabčke
živkati!"
(don Bosko)

Mi
smo pa
mokri!

Do-re-mi-fa-so-la...(nadaljuj sam, saj znaš!)

"Pa lepo nam je, ker smo
skupaj!"

Mana z neba je bila obilna!

Sproščeno popoldne

V dvoje je lepše;
z Gospodom ali s prijateljem!

Men'
pa mal'
na šotrklijo
oleče!

Veseli smo, pa čeprav ob slove-
su! Saj bom malil-a vsak dan
zdravamarijo za tiste v skupini, ki
jo najbolj potrebujejo!

Pa še to:
SMD ostaja - za vedno -
del mene & tebe!

Okrog devete ure zvečer smo se zbrali v dvorani, ki smo jo napolnili do zadnjega kotička. A nismo je napolnili samo s svojimi telesi, ampak predvsem s pesmijo, veseljem in molitvijo, ki nas je še bolj povezala. Skupaj smo se sprehodili po preteklem pastoralnem letu, v katerem ni manjkalo najrazličnejših programov, ki se jih je udeležila večina zbranih - duhovne vaje v Želimljem, uskovniški tedni, Koprivnik, romanje v Pariz, pa Bus veselja in še in še. Tisti pa, ki se letos nismo udeležili nobenega izmed teh programov, smo se tolažili z mislijo, da je pred nami novo bogato leto.

Po molitvi smo se odpravili na pot. Bili smo že nekoliko utrujeni, saj je ura kazala že čez polnoč, a ogenj v naših srcih je svetil močnejše od bakel in nas vodil proti Marijinemu svetišču. V družbi prijateljev je bila hoja vse prej kot naporna, saj smo si imeli toliko povedati!

Na Visokem smo si v molitvi in s toplim čajem nabrali novih moči za zadnji del poti. Do cilja zdaj ni bilo več daleč in res smo kmalu pred seboj zagledali dom na Kureščku.

Cerkev je bila skoraj premajhna za vse, ki smo priromali k Mariji. Pri sveti maši smo se ji zahvalili za prehojeno pot, za vse lepe trenutke, ki smo jih preživeli, in za vse prijatelje, ki so nas na njej spremljali. Obenem pa smo ji izročili sami sebe in svojo nadaljnjo pot v novem šolskem letu.

Danilo se je že, ko smo se vračali v dolino. Utrujeni, toda polni novih moči.

Zame se je začel nov dan, lepši in svetlejši od prejšnjega. Vanj sem stopila s srcem, polnim ljubezni, in z zaupanjem, da me bo Marija varovala in me spremljala na vsakem koraku. *Ema Adamič*

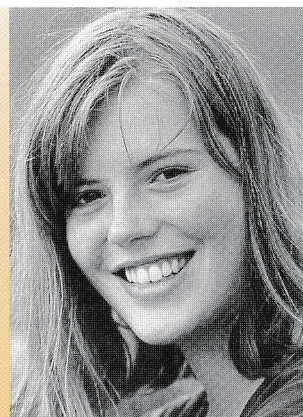
Cel teden sem nestrpno čakala na petek 5. septembra, da bi skupaj z mladimi iz vseh koncev Slovenije poromala na Kurešček k Mariji Kraljici miru. Toda ko je prišel petek, mi je postalo skoraj žal, da sem ostala v Želimljem, saj se mi je zdelo, da nikogar ne poznam. Bala sem se, da bom morala sama prehoditi vso dolgo pot, in to še v temi ...

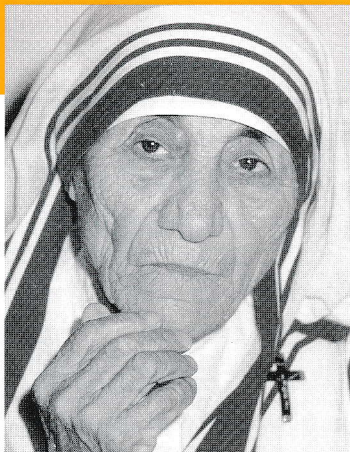
Že popoldne so začeli v želimeljsko dolino prihajati mladi - nekateri kar s kolesi, drugi z avtomobili ali celo avtobusi. Povsod je bilo slišati navdušeno pozdravljanje in vesel smeh ter videti prirsčne objeme prijateljev, ki so se po dolgem času spet srečali. V veliki množici mladih sem našla nemalo znanih obrazov, spoznala pa sem tudi nekaj novih prijateljev, tako da sem takoj pozabila na negotovost in strah, ki sta me bila obhajala.

Mladi - da bo SV še bolj vaš!

Hočete, da bo Salezijanski vestnik čimbolj vaš? Sodelujte pri njegovem ustvarjanju, zlasti na mladinskih straneh: z razmišljanji, pesmimi, risbami, molitvami, fotografijami, vprašanji, predlogi, obvestili ...

Za 1. številko 1998 pošljite svoje prispevke do 25. novembra, in sicer na temo: *Veseli sem, da živim.*

RAZLIČNI POGLEDI, ZAKAJ PA NE?

Ljudje prisluhnemo samo še tistemu, kar je senzacionalno. Tragični smrti princeze Diane je prisluhnil ves svet. Prav tako tudi smrti Matere Terezije. Ni čudno, da so tako otroci kakor mladi o tem veliko debatirali. Predvsem o princesi Diani.

Princesa Diana - svetnica?

Ko sem imel prvo veroučno uro z višjim razredom osemletke, mi je dejala dekle: "A ni škoda princeze Diane?" "Ti je hudo?" sem povzel. "Veš, da mi je. Pri nas doma smo bili za časa njenega pogreba ves čas pred televizorjem. Moja mami je jokala." "Zakaj je jokala?" "Ne vem! Saj sem jaz tudi!" "Zakaj?" "Zato, ker je imela smolo s tistim princem, kaj jaz vem, kako se mu reče. Pa tako dobra je bila! Nazadnje pa je umrla še tako mlada zaradi tistih fotografov ... A tebi se nič ne smili?" "Kdo?" "Diana vendar!" "Ona ne več. Svoje življenje in težave je dotrpela in k Bogu je šla po zasluženem plačilo za to, kar je dobrega storila. Smilijo se mi tisti, ki so upali, da jih bo s svojo darežljivostjo osrečila, sedaj pa je njihovo upanje padlo v vodo!" "A bo res svetnica?" "O tem pa ne sodim jaz. O tem sodi Bog. Če je svetnica, bo dokazala s čudeži. Končno pa, vsi moramo postati sveti. Samo taki moremo biti pri Bogu." "Ja, ampak ona je naredila veliko dobrega!" "Hvala Bogu. Imela je ta dar. Končno pa tudi ni bila revna in je lahko delala dobro. Marsikaka mama je tudi zelo dobra, ampak ker je revna, komaj otroke spravi h kruhu. Včasih smo lahko celo krivični do tistih ljudi, ki so po srcu dobri in bi radi delali dobro, pa nimajo

možnosti. Razni principi in princeze pa so stalno po časopisih in televiziji ter je tako njihovo življenje in delo bolj opazno!" "To je pa tudi res. Novinarji lahko vsako stvar tudi napihnejo." Tako se je končala najina kratka debata.

Mati Terezija - zvezda Severnica!

Nekaj dni pozneje sem prisluhnil zanimivemu pogovoru mladih ljudi. Ujel sem naslednjo smer pogovora. Dekle je trdilo: "Glavno je, da si dober. Če si dober, te imajo vsi radi. Za Diano ves svet žaluje, prav tako za materjo Terezijo." "Je pa med njima bistvena razlika!" je ugovarjal fant. "Ni razlike. Obe sta bili dobri!" "Kako da ni. Pa poglej eno in drugo. Dokler Diana ni umrla, so o njej pisali več slabega kot dobrega. Saj ne rečem, da ni bila dobra po srcu. Tako svetniška pa tudi ne. O materi Tereziji pa nisem nikoli slišal kaj slabega. Enačiti eno in drugo nima pomena. Ena je živila v bogastvu, druga v revščini. Ena je bila poročena in ločena, druga pa nuna." "Za razpad njenega zakona ni bila ona kriva," je ugovarjalo dekle. "Dobro, zakaj pa je potem iskala druge moške. Naj bi se popolnoma vrgla v dobrodelnost." "Vi moški čisto nič ne razumete!" "Dobro, ne razumemo. Zame je mati Terezija res svetnica. Celó življenje je posve-

tila najbolj ubogim. Sama je živila uboga med ubogimi. Si slišala, ko so rekli, da ne ona ne njene sestre ne smejo imeti več kot dvoje oblačil." "No, vidiš! Diana je svoje bogate obleke tudi prodajala. Prek medijev je opozarjala na revščino, na vojne sirote v Bosni in še marsikaj." "Priznam. Ampak Diana je že razmišljala, kako bi se posvetila privatnemu življenju, mati Terezija pa je imela do zadnjega dne pred očmi samo uboge. Diana je bila meteor, ki je močno zasvetil, mati Terezija pa zvezda Severnica, ki bo kazala pot še prihodnjim rodovom, kakšni naj bi bili ljudje drug do drugega." Nastalaje mučnat tišina. Ugovorov ni bilo. Dekle, ki je stalo poleg, je vprašalo: "Je bila Diana vera?" "Čudno. Seveda je bila. Saj je bila cerkvena poroka, otroci so bili krščeni in cerkveni pogreb je bil!" je odvrnilo drugo dekle. "To še nič ne pomeni. Pogrebi so tudi pri nas cerkveni, čeprav je marsikdo živel brez vere. Lahko da je bila, o tem ne morem soditi. Vemo pa za mater Terezijo, kako močno vero je imela ... Skozi desetletja lahko storiš toliko dobrega samo, če imaš res tako močno vero. To lahko delajo samo svetniki!"

S tem je bila debata tudi končana. Verjetno bi imeli bralci še kako vprašanje v tej ali oni smeri. To prepuščam kar vam.

Ciril Slapšak

PRAZNOVANJA

RAKOVNIK

Pojmo Gospodu - vabilo k praznovanju

Dragi vsi člani salezijanske družine: salezijanci, hčere Marije Pomočnice, sodelavci in sodelavke, don Boskove prostovoljke, bivši gojenci in gojenke, člani Zveze Marije Pomočnice, molilci za duhovne poklice, mladi animatorji, dragi vsi don Boskovi prijatelji in dobrotniki don Boskovih ustanov!

V globoki hvaležnosti in podarjenem veselju vas spoštljivo vabim, da pridete na praznik Kristusa Kralja, v nedeljo 23. novembra, v svetišče Marije Pomočnice na Rakovnik v Ljubljano. Ob 14.30 bomo s slovesnim somaševanjem, ki ga bo vodil apostolski nuncij v Sloveniji, g. nadškof Edmond Farhat, izrekli Bogu zahvalo za 75 let, odkar je bila ustanovljena salezijanska inšpektorija sv. Cirila in Metoda s sedežem v Ljubljani, in hkrati začeli triletno pripravo na stoletnico prihoda don Boskovih sinov v Slovenijo.

Z Marijo, ki ji dolgujemo vse, se bomo zahvaljevali in priporočali Bogu. Vsi, ki nam je še kako pri srcu dušno in telesno zdravje naše mladine in se trudimo za njeno zemeljsko in nebeško srečo, želimo biti ta dan skupaj kot eno samo srce in ena sama duša.

Pridite in praznujmo, da bi Gospodu služili z veseljem.

Stanislav Hočevar, inšpektor

22. november, 20.00, slovesna AKADEMIJA

ob začetku triletno priprave na 100-letnico prihoda salezijancev na Rakovnik.

23. november, 14.30, ROMARSKI SHOD

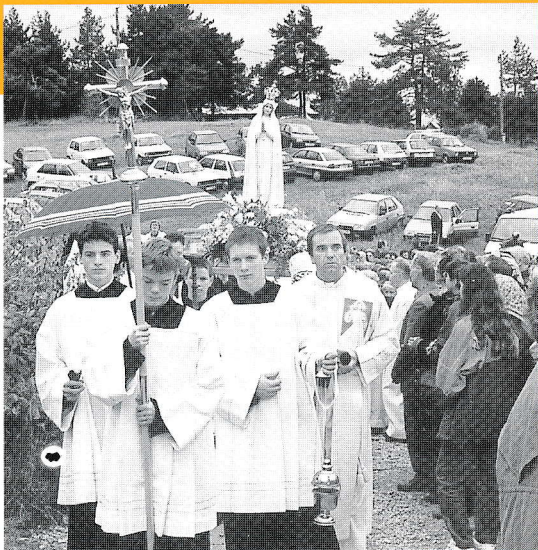
Vodi apostolski nuncij g. Edmond Farhat. Zahvala Bogu za 75 let salezijanske inšpektorije v Ljubljani in začetek priprav na stoletnico prihoda salezijancev v Slovenijo.

SEVNICA

9. november, 15.00

ODPRTJE SALEZIJSKEGA MLADINSKEGA CENTRA

Odprtje in blagoslov prenovljenih prostorov, ogled Busa veselja, bogata tombola, koncert Adija Smolarja.

POSVETITEV

MARIJINEMU BREZMADEŽNEMU SRCU

Fatimska Devica, Mati usmiljenja,
Kraljica nebes in zemlje,
danes se posvetimo tvojemu brezmadežnemu Srcu.

Tako obnavljamo svojo krstno posvetitev Bogu.

Odpovedujemo se sebi in sebičnemu svetu.

Obljubimo, da bomo spolnjevali
deset Božjih zapovedi in Jezusovo zapoved ljubezni
do Boga in do bližnjega.

Radi bomo molili sveti rožni venec
in zadoščevali Jezusovemu Srcu
in tvojemu brezmadežnemu Srcu

za svoje grehe in za grehe našega naroda.

Pomagaj nam, da bomo, kakor ti,
sprejeli evangelij v svoje srce
in ga živeli z vero, upanjem in ljubeznijo.

Tako bo tvoj sin Jezus Kristus
po svojem križu in vstajenju
za nas pot, resnica in življenje.

Naj se naše družine hranijo z nebeškim Kruhom,
da bodo odprte za življenje

in bodo premagale kulturo smrti in sodobne malike.
Tvoji ljubljani otroci smo, zato se polni zaupanja
zatekamo v zavetje tvojega materinskega Srca.

Varuj nas v vseh nevarnostih

in nam po tem izgnanstvu pokaži Jezusa,
blagoslovljeni sad svojega telesa,

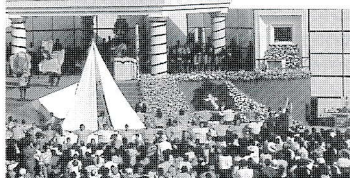
o dobrotljiva, o milostljiva,

o sveta Devica Marija, Božja in naša mati. Amen.

VELIKI SHODI

**Cerkev je vedno na poti
- predokus nebeškega občestvovanja**

V katoliški Cerkvi nastala razna mladinska duhovna gibanja. V testo Cerkve so vstopila kakor kvas. Vnesla so toploto in nov utrip. Zatem je papež Janez Pavel II. v svoji izraziti pastoralni slutnji ustanovil še *dan mladih* in omogočil velike mednarodne in medcelinske shode mladih. Ti shodi zagotavljajo posebne duhovne izkušnje, obenem pa zahtevajo širši razmislek o nalogah krščanskega občestva.

Kako so taki shodi pomenljivi, smo lahko okušali ob papeževem obisku.

Iščemo novo okolje, iščemo nove ljudi

Papež je z vsem svojim bitjem in žitjem v službi človeka. Človek dosega srečo in dovršitev, ko se srečuje s Tistim, ki je blažen sam v sebi in lahko to blaženost deli drugim. Človeku ne morejo dati trajne blaženosti nikakršne tabletki. Osebi lahko podari blaženost samo Oseba. Zato je človek po svoji naravi iskalec, popotnik in romar. Romanje, zlasti še naporno romanje, je v vseh krajih in časih, toliko bolj v vseh verah, izraz in sredstvo človekove rasti. Zahtevno romanje omogoči močnejše *peruti* duha in bolj ogreje njegovo duhovno peč: srce oziroma ljubezen. Tako potovanje doseže posebno notranjo moč in osrečevanje v okviru skupine ljudi, ki so usmerjeni k istim ciljem. Sedanji papež rad govori o *geografiji vere*. Pri tem misli na tiste kraje, kjer so živele velike svet-

niške osebnosti, oziroma še prej kraje, ki so zaznamovani z velikimi dogodki našega odrešenja. Taki kraji ne nudijo le primernege vzora življenja, marveč so zaznamovani s posebnim ozračjem. To ozračje je prežeto s temeljnim in najbolj pomembnim vonjem: *z upanjem*. Ti kraji pričajo z vsem, kar so, da je mogoče premagati vse ovire, da je mogoče živeti in delati. Na teh krajih najdemo toliko znamenj Božje bližine, vera je prežeta s toplino in oznanjevanje postane bolj življenjsko. Predvsem pa se lahko na teh krajih srečamo s pričevalci. In teh smo danes posebej žejni. Naših sodobnikov ne prepriča več noben učitelj, če ni sam predvsem pričevalec.

To pa tudi pomeni, da so taka velika srečanja izjemna priložnost za posameznika in skupine, če so le dobro pripravljena ...

Francija in Brazilija - mladi in družine

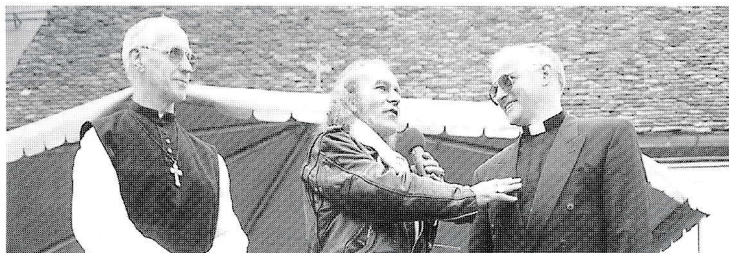
Janez Pavel II. je kljub dokaj visokim letom znova pokazal, kako so mu pri srcu taka velika srečanja. V Franciji se je meseca avgusta srečeval pretežno z mladimi in meseca oktobra v Braziliji z družinami. Na ta srečanja se temeljito pripravlja in temu prilagodi celotno svoje oznanjevanje. Glede vsebine se potrudi povedati samo tisto, kar

je najbolj potrebno in pomembno, glede načina oznanjevanja pa je posebej pozoren na čutenje udeležencev. Zaveda se, kako je za rast v veri pomemben živ in osebni stik. Iskra vere lahko preskoči le v osebnem srečevanju, le tedaj, ko se srečujemo iz oči v oči. Ni potrebno niti omenjati, da je Evharistija najbolj pristno srečanje z Bogom, z ljudmi, s celotnim stvarstvom.

Kaj hitro pa vsi pozabljamo na čas po "velikem shodu". To se je, žal, zgodilo tudi v Sloveniji. Nimamo primerne nadaljevanja shodov po papeževem obisku. Ali bo kaj bolje po srečanju mladih v Parizu? In če se ne bomo primerno pripravili na sinodo, se bo isto zgodilo tudi po njej. Tako bomo te pomanjkljivosti vnašali še v tretje tisočletje.

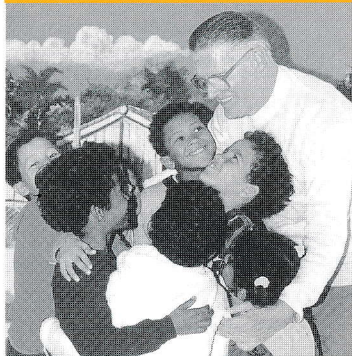
Sedaj imamo sijajno priložnost, da dojemamo izreden uvid Janeza Pavla II. in da pospešimo pripravo dobrih katoliških shodov in še posebej, da predvidimo njihovo nadaljevanje in uresničevanje v vsakdanjem življenju. Samo leto 2000 nas vabi, da v velikem shodu počastimo Bese-do, ki se je učlovečila, učlovečila tudi v našem prostoru. Če bomo te shode vsi dobro pripravljali, se bo naša domovina in naša Cerkva zanesljivo začela lepše razcvetati.

Stanislav Hočevar

BRAZILIJA

**Vabilo misijskim
prostovoljcem**

Tele vrstice vam pišem nekaj ur pred odhodom naše Gabrijele (Simetinger). V tem trenutku bi se vam rad zahvalil, ker ste nam poslali tako izvrstno prostovoljko.

Gabrijela, 26-letna zdravnica, je prva slovenska prostovoljka v don Boskovem mestu, v tem misijonu revnih otrok, na skrajnem zahodu velike Brazilije. Stala mi je ob strani pri mojem delu: predvsem pri vzdrževanju stikov z dobrotniki našega misijona. To so bili meseci, ko je vstopila v zgodovino tega misijona: bila je dragocena pomočnica, prva Slovenka, razveselila me je v mojih tujih in pri mojem napornem delu, bila je kot prava sestra. Svoj prijeten nasmeh je podarjala številnim ubogim otrokom in jih nežno objemala. Sedaj, ko je odšla, še bolj pogrešamo njeno pomoč. Kolika vrednota pravega prostovoljca na misijonskem polju! Najsibo kjerkoli, misijonarji ne morejo obstati sami in ni dovolj, če jih dobrotniki spremljajo samo s srcem in v mislih; misijonarji potrebujejo čisto konkretno pomoč, tudi roke ... In te roke ste vi, prostovoljci, ki prihajate na pomoč in podarjate svoj čas in brišete znoj na naših misijonskih frontah ... Vi ste

torej te roke, ko s svojimi darovi podarjate kruh lačnim ustom, jih zdravite, oblačite, vzgajate in jim dajete veselje do življenja. Z molitvami, pomočjo in navzočnostjo bomo dali tisti pravi odgovor, ki ga od misijonske Cerkve pričakujejo ubogi. Naj Gospod navdihuje dobrotnike in spodbuja prostovoljce, da bi nam prišli v pomoč. V don Boskovem mestu skoraj 2000 ubogih otrok misli na vas ter z molitvijo na ustnicah in s hvaležnostjo v srcu steguje k vam svoje roke. Slovenski misijonar se vam zahvaljuje in vas blagoslovja.

Ernest Saksida

ANGOLA

Sinovi in hčere sanj

Prisrčen afriški pozdrav ... Kot po vsem svetu se tudi v naši nemirni Angoli mladi pripravljajo za srečanje s papežem v Parizu prihodnji teden (pismo je prispelo 10. avgusta '97). Porodila se nam je velika želja, da bi lahko poslali vsaj enega zastopnika tudi iz naše salezijanske župnije. A kako priti do sredstev? Pa smo se spomnili na don Boska, kako je bil iznajdljiv in ga ni bilo nič sram prosjačiti pri tistih, ki so mu lahko pomagali. Tako smo se namenili tudi mi HMP in SDB iz Luande. Pripravili smo pismo, v katerem smo povedali, za kaj gre, in prosili za pomoč ... Ko smo obiskali ministrico za ribo-

lov, ki je že naša znanka, se je tako navdušila nad stvarjo, da je obljubila, da bo ona plačala za eno dekle. V prijateljskem pogovoru nam je predstavila težko trenutno situacijo v deželi in na koncu izročila vsoto za vozovnico za Pariz, ki je namenjena Nataliji, 20-letnemu dekletu, ki bo prvič zapustila svojo rojstno Luando. Ostale smo brez besed in v misli nam je prihajal don Bosko, ki bi na našem mestu gotovo imel še več poguma in torej naredil še mnogo več ... Poleg tega se seveda posvečamo mladim na vse mogoče načine. Ta mesec imamo v župniji 15 prostovoljcev iz Italije, ki skupaj z našimi mladimi animirajo oratorij po vaseh in pri župnijski cerkvi. Lepo je gledati navdušene obraze, ki porabijo svoje počitnice za dobro drugih. S hvaležnostjo pa gledamo tudi velikodušnost naših mladih, ki zastonj razdajajo svoje darove in svoj čas.

Mene pa dolžnosti kličejo k drugačnemu misijonarjenju. V juliju sem obiskala naše sestre v Kalkuli, jutri sem namenjena v Lueno, kjer delujejo salezijanci ... Čudovito pa je bilo tudi v začetku julija, ko sem obiskala Bengelo, kraj, o katerem je don Bosko govoril, ko je kazal svojim salezijancem polje dela v Afriki in govoril o Angoli, Bengeli in Madagaskarju. Salezijanci bodo že letos odprli postojanko, me pa se pripravljamo ... da tako uresničimo don Boskove napovedi. Tako bomo pravi sinovi in hčere sanj ... Upam, da se mi kdo pridruži, da tako lepše in lažje uresničimo to, kar je don Bosko sanjal za nas. Otrok in mladine je veliko, torej dela tudi, le delavcev je malo ... Pridite na Gospodovo žetev! Sicer pa računamo, da zalivate tudi od daleč z molitvami in žrtvami. Hvala, saj nam tako zelo pomagata misijonariti.

s. Zvonka Mikec HMP

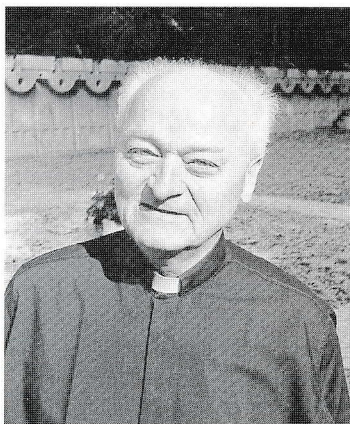
ALBANIJA

Rojeva se novo upanje

Spoštovani!

Oglašam se iz Skadra, kjer sem že četrto leto. Kot veste, imamo salezijanci v Skadru od leta 1992 oratorij, ki ga obiskuje nekaj nad 200 mladih, katehetski inštitut z nekaj nad 100 slušatelji, ki se štiri leta pripravljajo na poučevanje verouka, aspirantat in noviciat. Trenutno imamo 11 aspirantov in 5 novincev, ki so 8. septembra letos začeli leto uvajanja v salezijansko življenje in delo. To je velik Božji dar za Cerkev in salezijansko družbo v Albaniji. V preteklih mesecih, posebno od začetka marca do vključno junija letos, smo bili v precejšnjih težavah, ki so vam znane iz sredstev obveščanja, trenutno je stanje v Albaniji znatno boljše, tako da lahko vsaj bistveno opravljamo svoje poslanstvo. Bog in Marija Pomočnica nas varujeta tudi po molitvi dobrih prijateljev iz Slovenije. Vsem sobratom, hčeram Marije Pomočnice, sotrudnikom, dobrotnikom in vsem prijateljem naj Bog povrne vse, kar prejemo na duhovnem in gmotnem področju od vas. Vsem lep pozdrav in veliko Božjega blagoslova ter varstva Marije Pomočnice.

Rudi Borštnik

Sklad: Albanija - Skadar

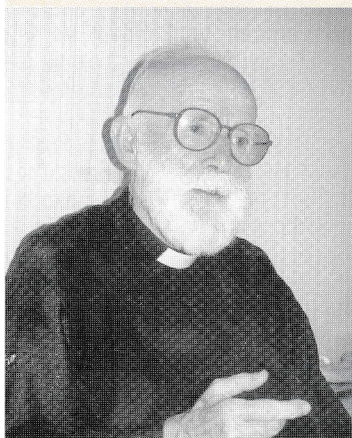
Med svojim obiskom v Albaniji od 18. do 22. septembra letos sem mogel od blizu videti življenje in delo naših sobratov, kakor seveda tudi življenje domačinov samih. Brez dvoma je treba priznati naravnost junško držo naših sobratov, ki so vztrajali na svojem mestu kljub zelo težkim in povsem nepredvidljivim dogodkom. Sam sem lahko poslušal nenehno streljanje ponoči. Kristjani nasploh in še posebej katoliška Cerkev je v nelahkem položaju in vendar je povsod čutiti, kako prav katoliška Cerkev največ naredi tudi na socialnem področju: od raznih šol do načrtnega urejanja predmestnih naselij. Po padcu komunizma so se ljudje iz gorskih

predelov preselili v predmestja in povsod nenačrtno gradijo. Ni nikakršne kanalizacije in ne higiene. V to "divjino" so stopile razne katoliške prostovoljne skupine. Italijanski višji oficirji, ki pomagajo organizirati albansko vojsko in policijo, stanujejo v naši salezijanski ustanovi. Ni zamenljivo, kako so ti višji oficirji zelo velikodušni prav iz svojega krščanskega prepričanja. Marsikateri se vsak dan udeležuje svete maše. Tudi oni čutijo, da je najprej treba vrniti zaupanje albanskemu človeku in ga napraviti zanesljivega. Prav zato je naše vzgojno poslanstvo tako pomenljivo. Znova vabim vse, da po možnosti podpremo z molitvijo in darovi to odlično poslanstvo naših sobratov. V ta namen se oglašja tudi g. Rudi Borštnik, ki je v Skadru ravnatelj naših ustanov in učitelj novincev.

Stanislav Hočevar, inšpektor

POPRAVEK !

V 5. številu Salezijanskega vestnika je bil v pogovoru z misijonarjem g. Bernikom na tej strani pomotoma naveden napačen podatek glede začetka pobude za podporo misijonskim bogoslovcem. Ta pobuda se je začela uresničevati že l. 1955 (in ne pred šestimi leti).

BLAGOR TI, SALEZIJANEC, ČE BOŠ VZLJUBIL SVOJ POKLIC

Prve zaobljube sedmih in večne zaobljube dveh salezijancev

KER JE TUDI MENE OSVOJIL KRISTUS

*Gospod, naš Gospod,
kaj je človek, da nanj misliš,
sin človekov,
da se zanj zavzemaš?
Le malo nižjega od Boga
si ga naredil,
s slavo in častjo si ga okronal*
(Psalm 8).

Jaz pa dodajam:

In nekatere izbereš in jih pokličeš, da s svojim življenjem služijo le tebi. Jure, Klemen, Drago, Tomaž, Zoltan, Matej in Dominik so njihova imena. Osmega septembra so na Rakovniku prvič izpovedali, da želijo biti orodje v Njegovih rokah. Vzljubili so don Boska, hočejo mu slediti, de-

lati tako kot on, se ravno s takšno gorečnostjo zavzemati zanje, ki imajo še vse življenje pred seboj.

Preberite, kaj menijo nekateri mladi o tej njihovi odločitvi:

"Njihov poklic ni lahek, saj je to poklic življenja. Vsi drugi poklici so le del življenja. Tukaj pa moraš s svojim poklicem živeti dan in noč, leto za letom."

"Spoštujem vsakogar, ki je toliko duhovno močan in sposoben toliko odrekanja, da se odloči za takšno življenjsko pot."

"Eden izmed najbolj idealnih načinov, kako zelo osmišljeno, polno, duhovno in duševno bogato, izpolnjeno, napolnjujoče, v drži daritve preživeti čas - tukaj na zemlji."

"S svojo odločitvijo so dokazali, da so Kristusove vrednote da-

nes še vedno žive in privlačne."

"Ne vem, odkod njim toliko poguma, da so stopili na to pot."

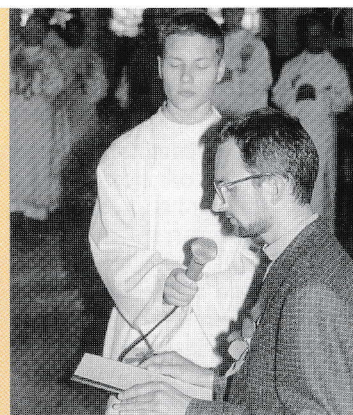
"Prepričana sem, da so morali imeti veliko dobrih zgledov v svojem življenju."

"Njihovo zaupanje v življenje mora biti neizmerno."

"Hvala Bogu, da še kdo verjame v kaj drugega kot v denar."

J. K.

Zadnjo nedeljo v septembru sta obljubila večno zvestobo v salezijanski družbi salezijanska bogoslovca Tone Dolgan z Rakovnika (na sliki) in Janez Drnovšek iz Zagorja (o njem si lahko preberete v 3. številki letošnjega Salezijanskega vestnika).

da, ki mi je ne more vzeti noben človek, noben predpis, institucija ali sistem. Svobode nisem izgubil, svobodo sem si pridobil.

Tone Dolgan

OSVOBOJEN OD OČETOVE LJUBEZNI

Čutim, da sem v resnici storil nekaj zelo preprostega: izbral sem si življenjsko pot, na kateri mislim, da bom srečen. Vsak človek na tem svetu si želi biti srečen v življenju, torej je tudi moja odločitev nekaj *najbolj normalnega*.

Druga misel, ki me navdaja, je tale: Božja ljubezen je čisto blizu nas in lahko dosegljiva. Skoraj tako kot zrak, ki ga dihamo. *Bog je Oče, ki nas ima vedno rad*, celo takrat, ko ga mi zapustimo in delamo neumnosti. On potrpežljivo čaka, ker ve, da se bomo naveličali vseh naših človeških igrice. Naš nebeški Oče ve, da nas rayne igrice ne morejo narediti srečne, zato čaka, da to spoznamo tudi

mi. On upa, da se bomo potem vrnili k njemu, vedno znova, in padli v njegov objem. Ko se zavem vsega tega, takrat čutim, da je moj strah pred prihodnostjo odveč.

Tretja misel je *misel o svobodi*, ki mi jo daje ljubezen nebeškega Očeta. Ta svoboda je v gotovosti, da sem lahko negotov. Tudi če ne vem, kaj se bo zgodilo jutri, tudi če nisem gospodar svoje usode, tudi če nimam vsega pod kontrolo - še vedno imam gotovost, ki jo je imel Jezus: Oče me ima rad. Svoboda je v tem, da mi ni treba imeti vsega pod kontrolo. Če me ima Oče rad, mi ni treba tekmovati za ljubezen in priznanje drugih ljudi. Tudi to je svobo-

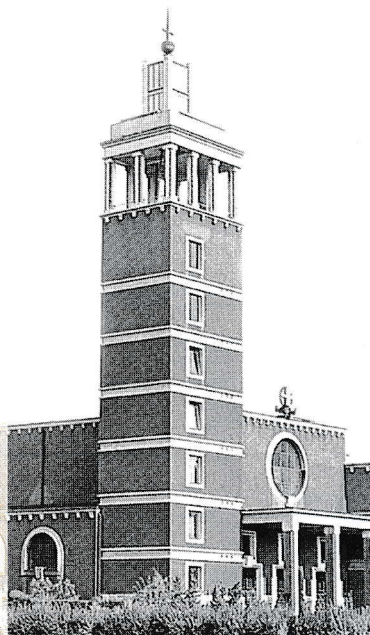

MOJ BOG, LJUBIM TE

Praznovanje na Kodeljevem ob stoti obletnici smrti male cvetke sv. Terezije Deteta Jezusa

V edini cerkvi v Sloveniji, ki je posvečena mali cvetki sv. Tereziji Deteta Jezusa - v Ljubljani na Kodeljevem - je bilo letošnje slavlje ob stoti obletnici njene smrti nadvse slovesno. Začelo se je v torek zadnjega septembra zvečer, ko so se v večerni uri spomnili trenutka smrti te mlade štiriindvajsetletne svetnice. V sredo 1. oktobra, na sam praznik, je bilo v župniji ves dan celodnevno čiščenje, zvečer pa je slovesno bogoslužje vodil g. župnik Mirko Rakovnik. Med mašo je gđc. Anamarija Štukelj predstavila mlado svetnico z občutenim reci-

no bogoslužje je vodil g. apostolski nuncij Edmund Farhat. Spregovoril je o pomenu don Boskove vzgoje in Terezikine duhovne misli. Med bogoslužjem je ubrano prepeval združeni pevski zbor Kodeljevo-Rakovnik pod vodstvom Maje (orgle) in Petra Rojka (dirigent) ob spremljavi simfoničnega orkestra Domžale-Kamnik (Diabelijeva maša v F-duru). Vse dni so verniki z veseljem jemali vrtnice, ki so bile ob koncu bogoslužij vselej tudi blagoslovljene, da bi jih po domovih spodbujale k posnemanju Male cvetke. J.P.

Ob obletnici smrti salezijanskega sobrata pomočnika Cirila Jeriča "BOG ŽE VE, KAJ DELAM!"

Ko smo leta 1995 obhajali na Kodeljevem v Ljubljani 70-letnico zdaj že rajnega sobrata pomočnika Cirila Jeriča, sem ga ponovno močno vabil, naj napravi seznam svojih slik in napiše letnice njegovega nastanka, je vedno znova poudarjal: "Bog že ve, kaj delam!"

Rajni Ciril je hotel vse delati pred Božjim obličjem in v slavo tega svetega obličja. Zrl je v lepoto in hotel je slikati lepoto - pač po danih možnostih.

Slabotno zdravje, zmeda druge svetovne vojne in povojnega obdobja in še mnoge druge okoliščine mu niso bile naklonjene, da bi se mogel strokovno usposabljal. A to, kar je pil v lepoti stvarstva in v lepoti bogoslužja, je vendarle hotel upodabljati! Nastala je velika zbirka njegovih zelo različnih del. Takoj se opazi, da ga je navdihovala predvsem lepa narava in voda sredi le-te. Reka Mura mu je navdih za vse zelo različne interpretacije. In zatem obra-

zi ljudi: portreti! Obrazi mnogih oseb in tako dobro "ujeti".

Ob praznovanju sv. Terezije Deteta Jezusa so bila dela Cirila Jeriča zbrana v kodeljevski cerkvi. Strokovnjaki menijo, da bi se dal napraviti lep izbor za razne razstave. Salezijanska družina hvaležno sprejema tudi to nalogo. Predvsem zato, da bi po zgledu slikarja Cirila Jeriča nenehno zrla Božje obličje in vse delala v njegovo slavo. *Stanislav Hočevár*

talom, po maši pa je bil koncert organistke Polone Fister z Rakovnika in mladega trobentača Marka Muleja z Jesenic. Četrtek je bil v znamenju slikarja samouka salezijanskega brata pomočnika Cirila Jeriča. Slovesno mašo je vodil predstojnik slovenskih salezijancev g. Stanislav Hočevár in med mašo tudi odprl razstavo del Cirila Jeriča ter spregovoril o vrednosti njegovih del.

Osrednja slovesnost je bila v nedeljo dopoldne. Evharistič-

KDOR DAJE, TA PREJEMA

V septembru se je svet zganil ob smrti matere Terezije. Njene sestre misijonarke ljubezni delujejo tudi pri nas v Sloveniji, v župniji Ježica. Prav zato se nam danes iz te župnije predstavlja družina Škerl.

Smo družina iz Kleč pri Ljubljani, ki šteje osem članov: starša Vinko in Marija, hčerke Marija, Magdalena in Vida, sinova Peter in Blaž ter teta Ivanka. Mami je doma iz župnije Polhov Gradec, oče pa domačin iz župnije Ježica, s katero smo povezani tudi danes. Starša sta nas s težavo preživljala, saj pri petih otrocih težko zmoreš breme družbe, ki zahteva svoje. Vendar imela sta in jo še imata: veliko ljubezen, ki jo razdajata med nas in nas z njo bogatita v srcu in v duhu. Od malega sta nas vzgajala v duhu vere in nas povezovala s Cerkvijo in z Bogom. Bila sta nam in sta nam še vedno za vzor in včasih se otroci vprašujemo, odkod jima toliko moči za življenje. Vedno najdemo preprost odgovor, in to je: vera. V družino pridejo

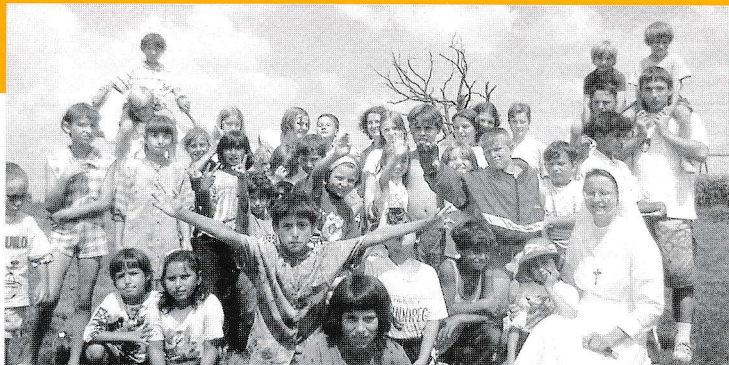
tudi težave, za katere smo odgovorni vsi njeni člani. Takrat se obrnemo z molitvijo h križu in prosimo Boga za pomoč pri reševanju problemov. Dela na kmetiji je vedno dovolj, vendar zaradi služb in drugih dejavnosti, ki jih imamo otroci v cerkvi, ne moremo sodelovati vedno vsi pri delu. Magdalena ima zelo pomembno nalogo pri župnijski Karitas in pomaga pomoči potrebnim ljudem. Za velik vzor so nam v naši župniji poleg župnika tudi sestre matere Terezije, ki s svojo požrtovalnostjo in s svojo dobroto, ki seva iz njih, obsevajo ljudi okrog sebe in jim dajejo poleg materialne tudi psihično podporo. Peter s svojimi ilustracijami bogati zvezke, knjige in tudi revije ter s svojim talentom risanja pridno bogati oči bralcev. Letos se je

vpisal na likovno akademijo in Bog daj, da bi mu uspelo priti do konca študija. Tako on kot tudi Blaž vsako nedeljo sodelujeta pri strežbi sv. maše, Peter celo pomaga kot izredni delavec obhajila. Pri sv. maši vsi otroci sodelujemo pri branju beril in tako pomagamo sejati Božjo besedo v srca ljudi. Najlepše je sodelovati pri postavljanju jasic. Okrog novembra se zberemo mladi in gremo nabirat mah v okolico Kamnika. Nekaj časa mora mah počivati, da se osuši, nato pa na zadnji teden pred božičem z osušenim mahom prekrijemo plasti. Postavljanje jasic nam je v pomoč tudi pri pripravi na praznik in ga nato toliko lepše doživljamo z ljubeznijo. Ljubezen nam je bila podarjena v zibelko najprej od staršev in bila prežeta tudi z Božjo navzočnostjo. Od malih nog nas torej spremlja geslo: "Dajaj ljubezen, da boš ljubezen lahko tudi prejemal!"

*Družina Škerl,
Klemenovi iz Kleč.*

Peter ima poseben dar za risanje. Njegove risbe odkrijemo v Ognjišču, Ministrantu, Mavrici in mnogih drugih knjigah, revijah in šolskih pripomočkih.

ORATORIJ

'97,

še nekaj utrinkov

Oratorij med Romi

Mednje smo se odpravili 11. in 12. avgusta, in sicer 10 animatorjev pod vodstvom sester HMP iz Murske Sobote. Lepo vreme je privabilo okoli petdeset otrok. Ti otroci živijo v drugačnem okolju in razmerah, so bolj živahni in zahtevajo več pozornosti. "Bisere" smo odkrivali v življenju prvega blaženega Roma El Pele-ja. Pred Bogom in ljudmi je postal velik, ker je živel pošteno, bratsko, pobožno in bogaboječe življenje. Umrl je mučeniške smrti,

ki jo je v španski revoluciji branil duhovnik. Vsi, tudi odrasli, so pozorno prisluhnili zgodbi tega življenja. Oratorij smo sklenili s sv. mašo, ki jo je daroval kaplan g. Alojz Benkovič. Najlepsi je bil trenutek, ko se je mnogo otrok in odraslih pred mašo srečalo z Jezusom tudi v zakramentu spovedi. Kdor je bil tam, ga je navdajal občutek, da je nekje v misijonih, nekje, kjer še čutijo potrebo po Bogu in ga željno pričakujejo po oznanjevalcih.

Martina Horvat in sestre HMP

Biseri v Odrancih

Sredi letošnjih počitnic so se predramili odranski otroci. Konec julija je namreč v naši župniji potekal oratorij, ki so ga tudi letos vodile naše odranske redovnice s. Marta, s. Marija in s. Cilka. Tudi Zalka in Tanja sta priskočili na pomoč. Že prvi dan je prišlo čez sto otrok. Ob Hinku, plemenitem fantu, smo spoznavali prave bisere, za katere se je vredno potruditi. Ob pomoči sester so tudi otroci ustvarjali "bisere", razne izdelke, ki so ob sklepu oratorija vzbujali občudovanje v obiskovalcih razstave.

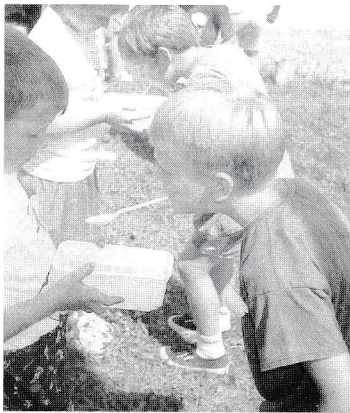
V tem tednu smo spoznavali še drugačne bisere, naše sestre. Otrokom in vsem nam so veliko dale. S svojo vedrino, s svojim veseljem so pričevale, da je lepo služiti Bogu. V duhovnem poklicu, kot redovnica ali duhovnik, lahko vsak stori veliko dobrega. Hinko je bil biser planin, naše sestre pa so biser žitnih polj, odranski biseri. V imenu staršev se je sestram zahvalila Ana Balažic.

"Vaša ponudba je bila tako bogata, da je lahko vsak našel nekaj zase. Pomagale ste otrokom odkrivati bisere. Bisere pa ne moremo najti ob televiziji ali s slušalkami na ušesih. Najpomembnejši je medčloveški odnos. Kajti otrok ni posoda, ki jo je treba napolniti, temveč svetilka, ki jo je treba prižgati. S pesmijo, z igro, z zgodbami, z molitvijo, predvsem pa z ljubečim medčloveškim odnosom ste ta teden prižigale to luč v otrocih in v vseh nas." Do oratorija prihodnje leto bomo svoja srca oblikovali v lep, dragocen biser. *LKm/*

V Velikem Gabru

Za otroke je bil najbolj privlačen oratorij - veselo dvorišče ob župnijski cerkvi, ki je v naši župniji letos potekal drugič. Animatorji smo jim pripravili štiri zanimive dneve, polne igre in pesmi, pa tudi zavzetega in resnega dela ob izdelovanju slik iz semen, risanju na majice, peki okusnih piškotov, oblikovanju gline in še marsičem. Veseli in zadovoljni smo naše druženje končali s piknikom, v začetku septembra pa smo svoje delo predstavili tudi pri nedeljski maši in hkrati tako naredili prijeten uvod v novo šolsko leto. *Tatjana Kotar*

Prvič na Tržaškem

Oratorij so imeli letos prvič tudi na Tržaškem, in sicer na Opčinah, kjer z vso zagnanostjo končujejo Marijanišče, pravi duhovni in kulturni center za vso Tržaško, še posebej za Slovence na Tržaškem.

ČE HOČEŠ ... BUS VESELJA

Kaj sploh je Bus veselja? Predstavljajte si učilnico, igralnico, kino, prostor za pogovore, prostor, kjer je cel kup informacij natiskanih tako in drugače ... in poleg tega se lahko zelo udobno odpeljete na razne izlete, piknike ... Za mlade je vse to. Da bi lahko imeli kak prostor, kjer bi se lahko v miru srečali, se v miru pogovorili o svojih stiskah in problemih, da bi lahko ...

Bil je fant. Nekega lepega dne je zaslutil, da bi lahko svoje življenje polepšal, obogatil. Na svoje vprašanje je želel odgovor pri svojem učitelju. Kaj naj storim? "Če hočeš biti popoln, prodaj vse to, kar imaš, daj ubogim in imel boš zaklad v nebesih."

"Če hočeš ..." odmeva še danes v skupini Skala. "Če hočeš ..." je bil močan klic pri iskanju novega načina dela z mladimi. "Če hočeš ..." ima svoj odgovor: tu je Bus veselja. Dati mladim nekaj, da lahko začutijo, da jih imamo radi in da jim želimo nuditi toplino sprejetosti na drugačen način. To je avtobus - Bus veselja, ki se bo zapeljal med bloke Novih Jarš, Novih Fužin, Šiške ter Domžal redno vsak teden.

To pa niso sanje, je del realnosti. Bus veselja je že zapeljal. Ne ravno v smeri teh blokov Ljub-

ljane. Najprej v Stično na ogled za deset tisoč mladih. Potem v Želimlje na srečanje ministrantov dekanije Ljubljana Vič-Rakovnik. Nekaj novega, zanimivega, nenavadnega, tako nevsakdanjega. Z ministranti v Želimlju si ga nismo le ogledovali. Po molitvi smo igrali tako na Busu veselja kot poleg njega na igrišču. "Bilo je megal!" se je slišalo od tu in tam, ko smo se zvečer poslovili.

Podobna doživetja so ostala tudi fantom in dekletom osmega razreda v osnovni šoli Martina Krpana v Novih Fužinah. Naravoslovni dan je bil in smo ga preživeli ob najrazličnejših delavnicah. Ena od teh je bil mini turnir v namiznem nogometu kar na samem Busu veselja. "A boste še prišli?" so nas vpraševali, ko je bil že čas, da

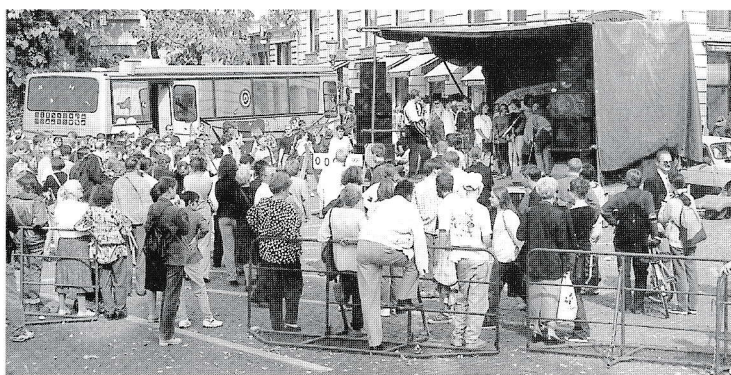
gremo. "Menda ja, saj bomo tu redno ob petkih, takoj ko bo mogoče." Nam pa se je mudilo, ker nas je naslednji dan čakalo nekaj zelo pomembnega.

"Krst" Busa veselja je bilo treba narediti. Ker pa se nam je zdelo to dejanje nekaj pomembnega, smo se odločili, da ga naredimo kar na Prešernovem trgu sredi Ljubljane. In to ob tisti uri, ko je največ mladine na trgu: eni iz šole, drugi v šolo. Peseem, ples, čarovnik - to in še marsikaj zanimivega je zapolnjevalo posamezne trenutke popoldneva. Blagoslov samega avtobusa in vseh animatorjev skupine Skala pa je bil najpomembnejši del tega dogajanja. "Da bo dober sad imelo," je želela vseh, ki s tem načinom dela začnemo.

"Če želiš ..." je klic, ki ga čuti vsakdo izmed nas, je klic iz ust marsikoga teh mladih, ki si želi nekoliko več sprejetosti, topline, domačnosti. Kajti nič ni bolj nespoštljivega za Boga, bolj nasprotno evangeliju, bolj brez vzgojnega napredka kot to, da otroke prisilimo, da delajo, česar ne razumejo, da delajo, česar ne želijo in ne ljubijo.

Za Bus veselja Rudi Tisel

In če želite pomagati, da Busu veselja ne bo zmanjkalo goriva, lahko prispevate na žiro račun: 50103-678-81066 sklic 5050.

V SKLAD**Gimnazije Želimplje****ste do 15. X. 1997 darovali:**

Ažbe M., Ahčan M., Bebar P., Belaj Z., Bezek O. in I., Brodarič M., Cankar Š., Cerar I., Cmerek M., Cof A., Cuderman A., Černe P., Drobnič J., družina Ambrožič, družina Škufca, družina Tršan, družina Zabret, družina Zalaznik, Farhat E., Galin M., Goričan F., Grašič N., Janežič M., Jančar I., Jerebic A., Jeršič I., Kahne V., Kališnik J., Kapus B., Kavčič A., Klančar K., Knap A., Kogovšek J., Koščak B., Krajnik M., Kreslin I., Lavrič M., Legat A., Maček A., Majster M., Malnar A., Marolt N., Marovt S., Mazij A. 3x, Medved F., Mrzel S., Nagode J., občina Škofljica, Peterle N., Petrič M., Pezdir C., Piltaver B., Pisanec R., po Kavaš F., Podržaj A., Pokorn J., Polc F., Polšak A. 2x, Potočnik M., Povirk S., Premrov A., Prijatelj F., Rajk A., Reven N., Rihar L., Rupnik P., Sajovic I., Sal. zavod Rakovnik, Serra Klub., Skornšek M., Slovenska Karitas, Sodec F., Škapin S. in M. 2x, Škrabec J., Šmuc A., Šorn J. 2x, Špan A., Štrucelj M., tiskarna Povše, Turk A., Urbanc M., Valjavec P., VDB Ljubljana, Vode F., Vollmaier P., Zalokar M., Zelič K., Zorko T., Žebarec M., Železnik C., Željko M., Žerjav M., župnija Goriče, župnija Škocjan/Dol., in več neimenovanih dobrotnikov, molilcev za duhovne poklice in blazencov Salezijanskega vestnika.

**Vsem darovalcem iskrena
hvala in Bog vam povrni.**

POSOJILO**za Gimnazijo Želimplje**

Hvala vsem, ki ste se doslej že odzvali na povabilo za pomoč pri dograditvi stavbe Gimnazije Želimplje v obliki posojil. Če bi nam kdo od vas mogel še pomagati na tak način (s posojili), bomo iskreno hvaležni. Poskrbeli bomo, da se bo vrednost posojenih sredstev ohranila. Oglasi naj se g. Slavku Pajku na Rakovnik, tel. 061/127-4150.

**KAKO PRISPEVATI V
SKLAD GIMNAZIJE
ŽELIMLJE?**

Svoje prispevke v Sklad lahko izročite osebno ali nakažete na naslov:

Salezijanski zavod
Želimplje 46, 1291
Škofljica

Številka žiro računa:

50100-620-133

sklic na številko:

05 1010115-1580175

Nova Ljubljanska banka d.d.

Pri nakazilih na žiro račun

navedite oznako 'Gimnazija'.

Elizabeta Potočnik

*1906-†11. X. 1997

V ponedeljek 13. oktobra, na god fatimske Matere Božje, smo k večnemu počitku položili mamo Elizabeto Potočnik iz Koprivne na Koroškem.

Bog ji je podaril 91 let bogatega in težkega življenja. Ob napornem kmečkem delu sta z možem podarila življenje desetim otrokom, od katerih je devet še živih. Bila je močna, pokončna krščanska mati. Živela je po starem reku: moli in delaj. Molitev in delo pa je plemenitilo njeno ljubeče srce, ki se je razdajalo možu, otrokom, vnukom in pravnukom, kakor tudi vsem ljudem, ki jih je srečala na življenski poti.

Bila je tudi dolgoletna molivka za duhovne poklice, članica mašne zveze in ni čudno, da je dve njeni hčeri Gospod poklical v redovno življenje.

Koliko je bila priljubljena pri ljudeh, je pokazal tudi pogreb, ki je dajal dih velikonočnega jutra. Zbralo se je zelo veliko ljudi, nekaj pevskega zborov ji je bilo v slovo.

Na zadnji poti jo je pospremilo tudi deset duhovnikov in veliko redovnih sester. Somaševanje z nagovorom in pogrebni obred je vodil Stanislav Hočvar, predstojnik slovenskih salezijancev. Od pokojne mame se je poslovil tudi domači župnik Tone Vrisk, ki je v molitev priporočil odsotnega sina Jožeta, ki je dan prej doživel hudo prometno nesrečo in pa njegovo ženo Mojco, ki je v visti nesreči izgubila življenje.

Ohranimo mamo Elizabeto in snaho Mojco v hvaležnem spominu. Obenem pa ju prosimo, naj v večnosti nadaljujeta s svojo molitvijo za vse nas, zlasti za svoje otroke in slovensko mladino, za zvestobo v družinah in za duhovne

it

ZADNJA NOVICA

**Misijonar
Danilo Lisjak
na obisku
v domovini**

Na obisk v domovino je prišel naš misijonar Danilo Lisjak, ki deluje v preizkušnem Burundiju sredi Afrike. Dva meseca bo bival na Rakovniku. V naslednji številki Vestnika bomo objavili pogovor z njim.

Cenjeni!

Namen imam, da se spet malo oglašim v Salezijanski vestnik. Jaz imam toliko let, kot bi jih imel Grozdetov Lojze, če bi še živel. Lojze (Grozde) je bil Božji služabnik in je eden izmed neštetihi nedolžnih žrtev, ki visoko dvigajo palmo svojega mučeništva. Kolikor sva bila skupaj, je bil ves Marijin, v pogovoru, v molitvi in posebno še v pesmih. Molim in prosim, da bi ga priznali za slovenskega svetnika in da bi se k njemu zatekali s prošnjami v bolečinah.

Angelca Butalin

Spoštovani gospod!

Salezijanski vestnik (5. številko) sem v redu prejel in se iskreno zahvaljujem. Mogoče bo tudi vestnik nekoč ves v barvnih fotografijah oz. tisku, vendar je to dražje in v bližnji prihodnosti ne bo mogoče. Glavni pou-darek mora ostati na vzgoji otrok in mladine, saj so oni naša prihodnost. Vera bodi vam luč, materni jezik pa ključ. Prilagam dar za potrebe vestnika. Bodite vsi lepo pozdravljeni in Bog vas živi. Roman Brezavšek

Spoštovani gospod!

Po dolgem času se vam spet oglašam ... Kdor ljubi Boga, mu vse pripomore k dobremu; kadar sprejme bolezen, ostarelost, zapuščeno iz Božjih rok, so dnevi in ure krajši, obrača se na Boga z zaupanjem, da je tako Bogu všeč, ker je navzoč tudi v naših težavah in je trpljenje dragocen dar, kadar z molitvijo in žrtvami dopolnjuješ Kristusovo trpljenje. Tudi svetnikom ni bilo prizaneseno trpljenje, bolezen, preizkušnje; toda zmagovali so v svetosti, v mučeništvu, v ljubezni do Boga in do bližnjega. Koliko prošelj Bog usliši, če se jim priporočamo, sama se veliko obračam z molitvijo k don Bosku za mladino, Lojzetu Grozdetu za vztrajno vero in k Slomšku za ljubezen do naše domovine itd. Vem, da uživajo pri Bogu večno srečo in so naši priprošnjiki. Moč goreče molitve je tisočkrat večja od vseh človeških zdravil, od vse zemeljske moči. V naši župniji imamo večjo molitveno skupino, okoli 60 članov, ki molimo za vse potrebe, vsak dan pred sv. mašo nas nekaj moli rožni venec in molitve za duhovne po-

klice ... Ljubi Bog naj tudi vam povrne vse dobro, kar storite za našo mladino in prav tako tudi za vse nas.

Lepo pozdravljeni.

Ivanka Marflok

Spoštovani salezijanci!

Najprej sprejmite lepe pozdrave iz našega lepega Vojnika od članic mašne zveze in bralk Salezijanskega vestnika, za katerega se vam lepo zahvaljujemo in pošiljamo skromne darove za mašno zvezo in za vestnik ali kakršnekolik potrebe ... Na žalost vam moram povedati, da moram zaradi bolezni odpovedati to svoje delo (op.: raznašanje Salezijanskega vestnika). Ne morem več in najbrž bom morala kmalu v bolnico, potem pa verjetno v dom, ker morda ne bom mogla več skrbeti zase, nimam pa nobenega svojega človeka, da bi mi pomagal in skrbel zame. V molitvi bom pa še združena z vami, dokler in kolikor mi bo Bog dal moči, in tudi vam se priporočam v molitev. Hvala lepa za vse. Želim vam Božjega blagoslova in Marijinega varstva in sv. Janez Bosko naj vam pomaga pri vašem častitljivem poslanstvu. Prilagam še skromen dar za misijone v sklad za lačne otroke.

Angela Kačičnik

Spoštovani salezijanci!

Sprejmite prav lepe pozdrave od Male Nedelje. Prav lepo se vam zahvaljujem za redno pošiljanje Salezijanskega vestnika. Prejemam 25 izvodov. Salezijanski vestnik nekateri radi čitajo, drugi umrjejo, nekateri

odpovedo, pa spet poiščem druge dobre ljudi. Sprejemam ga že od leta 1984, ker je moja prednica umrla in je pred smrtjo mene prosila, da nadaljujem delo in skrbim za raznašanje. Po Mariji Pomočnici lepe pozdrave.

Anika

Spoštovani!

Oprostite mi, prosim, ker moj skromni dar za Vestnik prihaja tako pozno. Ni in ni mi ga uspelo poslati prej. Vestnik dobivam redno in se pristočno zahvaljujem zanj. Veliko spodbudnih smernic za življenje najdem v njem. Hvala za ves trud, ki ga vlagate vanj. Samo Bog vam to lahko povrne. Prirčen pozdrav vsem, ki prinjem sodelujete. Spoštovanjem.

Breda Bartol

Spoštovani!

V Salezijanskem vestniku sem brala, da bodo imeli salezijanski bogoslovci zadnjo nedeljo v septembru na Rakovniku slovesnost večnih zaobljub. Prosila bi vas, če bi lahko dobila kako podobico, da bi jo imela za spomin. Prosila bi vas, če bi se malo spomnili name za moje zdravje, ker sem ga zelo potrebna ... Vsak večer, preden grem spat, molim za duhovne poklice. Zelo mi je všeč Salezijanski vestnik in ga zmeraj vsega preberem ... Na veliki šmaren sem bila v Želimljem, ker me je povabil g. Lojze Dobravec, da sem po maši šla gledat gimnazijo. Ta šola je zelo lepa. Tam imajo tudi internat za tiste, ki so daleč od doma, da lahko tam stanujejo ... Prejmite lepe pozdrave. Anka Pečlin

Vabilo!

Mnogi poverjeniki Salezijanskega vestnika (raznašalci) so že starejši in vedno težje opravljajo nalogo raznašanja, ki so jo s takim veseljem in požrtvovalnostjo opravljali dolga leta. Zato vabim, da se jim pridružite **novi poverjeniki**. Morda boste starejše zamenjali mlajši ali pa se boste javili novi, ki boste v svoji vasi (oz. ulici) zbrali naslove tistih, ki so že naročeni na Salezijanski vestnik, poslali naslove na uredništvo vestnika in ob novi številki prejeli več izvodov na svoj naslov. Vsem poverjenikom pa velja ob vsaki razneseni številki iskrena zahvala in priznanje.

uredništvo

SALEZIJANSKI KOLEDAR

November

3. dan laikov za družbo don Boskovih salezijancev
5. maša za rajne dobrotnike
6. mladinska maša na Rakovniku ob 18.30
15. bl. Magdalena Morano, HMP
23. obletnica prihoda SDB na Rakovnik, zadnja nedelja na Rakovniku ob 14.30
24. spomin Marije Pomočnice
25. spominski dan matere Marjete, maša za rajne starše salezijancev

December

4. mladinska maša na Rakovniku ob 18.30
5. bl. Filip Rinaldi, tretji don Boskov naslednik
8. Brezmadežna; spomin na začetek don Boskovega poslanstva
24. spomin Marije Pomočnice
28. zadnja nedelja na Rakovniku

V pripravi na leto 2000
vabljeni k

ADORACIJI

vsak četrtek

od 17.00 do 18.20

v svetišču Marije Pomočnice
na Rakovniku.

Salezijanci

Vsak prvi četrtek v mesecu
ob 18.30 na RAKOVNIKU

MLADINSKA MAŠA

6. november
4. december
8. januar

Salezijanska mladinska pastorala

DUHOVNE VAJE

• MINISTRANTI

TRSTENIK pri Kranju, 14.-16. november; prijave Janez Potočnik

• OSNOVNOŠOLCI

BLED (za dekleta 5. in 6. r.), 7.-9. nov.; prijave s. Ivanka Berčan
BLED (za birmanke), 14.-16. november; prijave s. Ivanka Berčan
BLED (za dekleta 7. in 8. r.), 12.-14. dec.; prijave s. Ivanka Berčan

• SREDNJEŠOLCI

ŽELIMLJE (1.-3. letnik), 28.-30. november; prijave Peter Polc
TRSTENIK pri Kranju, 12.-14. december; prijave Janez Potočnik

• ŠTUDENTI, MLADI V POKLICIH

KOPRIVNIK v Bohinju, 5.-7. dec.; prijave M. Lisec, J. Potočnik
BLED (Uvajanje v molitev), 21.-23. nov.; prijave s. Ivanka Berčan
BLED (Novoletne duhovne vaje za mlade)
30. december - 1. januar; prijave s. Ivanka Berčan

• DRUŽINE (STARŠI)

KOPRIVNIK v Bohinju, 7.-9. november; prijave Janez Potočnik

• MOLIVCI ZA DUH. POKLICE IN ČLANI MAŠNE ZVEZE

MIRENSKI GRAD, 14.-16. november; prijave Ivan Turk

**Za vse skupine velja: Začetek ob 17. uri, sklep s kosilom.
S seboj prinesite rjuhe, copate in pribor za osebno higieno.**

DRUGA SREČANJA

• SREČANJE MINISTRANTOV SALEZ. ŽUPNIJ

ŽELIMLJE, 8. november; prijave Janez Potočnik

• SREČANJE MLADIH SOTRUDNIKOV

(in tistih, ki želijo o don Boskovih sotrudnikih zvedeti kaj več)
RAKOVNIK, 8. november; informacije Marija Suhadolnik

• GOSPODINJSKI TEČAJ

BLED (za srednješolke), 5.-7. dec.; prijave s. Damjana Tramte

• SILVESTROVO ZA MLADE

VERŽEJ pri Ljutomeru, 30. december - 1. januar

Prijave in informacije Janez Potočnik

*Zbiranje in sklep v popoldanskih urah. Vlak iz Ljubljane proti
Murski Soboti vozi ob 14.25 (Zeleni), 17.20 (IC). Iz Ljutomera
(oz. Murske Sobote) bo organiziran prevoz.*

s. Ivanka Berčan

Peter Polc

Janez Potočnik

Marija Suhadolnik

Partizanska 6, 4260 Bled, tel. 064/741-075

Želimlje 46, 1291 Škofljica, tel. 061/662-012

Rakovniška 6, Ljubljana tel. 061/127-30-28

Prevalje pod Krimom 9a, 1352 Preserje;
tel. 061/631-143

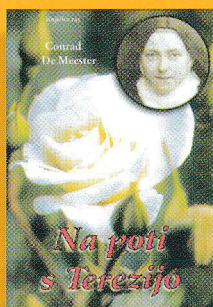
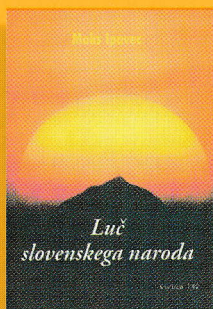
s. Damjana Tramte

Ivan Turk

Gornji trg 21, 1000 Ljubljana, tel. 061/125-9204

Rakovniška 6, Ljubljana, tel. 061/127-30-28

KNJIGE

Maks Ipavec

LUČ SLOVENSKEGA NARODA

Krščansko obzorje je navdihovalo naše pesnike in pisatelje, v krščanskem duhovnem ozračju so se gibali pomembni slovenski kiparji, slikarji, arhitekti in drugi.

Papež je ob obisku v Sloveniji poudaril, da smo po kulturi ohranili svojo samobitnost že takrat, ko še nismo imeli svoje države.

Knjižica 142, 57 str., cena 200 SIT

Conrad De Meester

NA POTI S TEREZIJO

Terezija Deteta Jezusa priznava, da ji je Gospod razodel veliko "skrivnosti" in ji podelil "modrost starca". Njeno izkustvo je naredilo živ vtis na mnoge iskalce Boga. Njeno življenje je kot preroška zgodba, v kateri bralci odkrivajo najboljši del samih sebe.

Knjižica 143, 57 str., cena 200 SIT

MARIJANSKI KOLEDAR 1998

Priljubljena stenski in žepni koledar ponovno prihajata v vaše domove. Nagovarjata vas s podobami prazničnega življenja vernikov.

Cena: stenski 240 SIT, žepni 17 SIT

p.p. 2404
1001 Ljubljana
tel.: 061/127-30-86

za vsakogar
kaj lepega